

หนึ่ง

ชายมิใช่ชาย หญิงมิใช่หญิง

หมู่บ้านชาสกุลลูมีชื่อเสียงเรื่องชามาช้านาน พวกเขามีไรชาเป็น ของตัวเอง มีกรรมวิธีลับในการทำชาให้ได้กลิ่นหอม รสชาติฝาดของชาน้อย ที่สุด กระทั่งมีกรรมวิธีการชงชาแบบเฉพาะของตนเอง ทว่าทั้งแผ่นดินล้วน ใฝ่หาอยากจะทำครอบครองสูตรชาสกุลลู แต่บรรพบุรุษสกุลลูสร้างกฎเอาไว้ ผู้อาวุโสสกุลลูแต่ละคนจะรู้ความลับการทำชาเพียงด้านเดียวเท่านั้น ผู้ควบคุมไร่ชารู้แค่วิธีปลูกชา ผู้ควบคุมโรงชารู้แค่วิธีหมักชา ผู้ควบคุมหอบชา รู้แค่วิธีการชงชาที่ดี เคล็ดลับอื่นใดไม่สามารถเปิดเผยต่อกันได้ มีเพียง นายใหญ่ของสกุลลูเท่านั้นที่จะสืบทอดเคล็ดวิชาทั้งหมด กล่าวคือรู้ทั้งการ ปลูก การหมัก และการชงชาที่ดีที่สุด

แม้สกุลลูจะมีชื่อเสียงอย่างมาก แต่ลูเพยเทียน นายใหญ่ของพวกเขา ยังคงออกเดินทางไปแสวงหาความรู้ใหม่ๆ เพื่อสร้างชาชนิดใหม่ขึ้นมาเสมอ กล่าวได้ว่าในรอบหลายสิบปี ลูเพยเทียนเป็นคนหนุ่มที่มีพรสวรรค์มาก หมู่บ้านชาสกุลลูฝากความหวังไว้ที่เขา

ทว่าทุกอย่างไม่ได้เป็นไปตามที่ต้องการเสมอ คนบางคนเปี่ยมด้วย

พรสวรรค์มากเกินไป มักทำให้คนอื่นไม่พอใจ

เดือนสาม... ระหว่างที่นายใหญ่เร่งรีบกลับมาเพื่อให้ทันกำหนด
คลอดของนายหญิง รถม้าของเขาก็ถูกดักปล้นระหว่างทาง ลู่เพยเทียน
สังเวชชีวิตในเหตุการณ์ครั้งนั้น เหลือเพียงแค่กาน้ำชาดินเผาชิ้นดีที่เขา
ปรารถนาจะใช้เป็นของขวัญบุตรชายที่กำลังจะเกิดเท่านั้นที่นำกลับมาได้

เมื่อความตายเดินทางมาเยือนอย่างไม่คาดคิด หมู่บ้านชาสกุลลูก็
เกิดความระส่ำระสาย ลู่เพยเทียนตายตั้งแต่ยังหนุ่ม บุตรชายของเขายัง
ไม่ทันได้คลอดออกมาด้วยซ้ำ เท่ากับว่าหมู่บ้านชาสกุลลูยังไร้ผู้สืบทอด ไม่
เพียงมีแรงกดดันจากคนภายในหมู่บ้าน ภายนอกก็มีผู้คิดฉวยโอกาส
มากมาย หนึ่งในนั้นคือหมู่บ้านชาสกุลตง เมื่อหลายปีก่อนตงหมิงหวังอาศัย
เล่ห์กลหลอกลวงญาติพี่น้องของลู่เพยเทียนจนตั้งครรภ์และคลอดบุตรให้
หลังจากนั้นนางก็ตายอย่างเป็นปริศนา ตงหมิงเจ้อจึงกลายเป็นทายาทสอง
สายสกุล เขารอโอกาสนี้มานาน หวังใช้ตงหมิงเจ้อผู้เป็นบุตรชายให้สืบทอด
ตำแหน่งที่ยังว่างอยู่ ควรรวมสองหมู่บ้านเข้าด้วยกัน

“ศพของสามีข้ายังไม่ทันหายอุ่น สกุลตงก็รีบเร่งมาทันที ความหวัง
ที่ท่านมีต่อสกุลลูเกรงว่าจะรับไว้ไม่ได้”

ผู้ที่เอ่ยต่อหน้าตงหมิงหวังคือสตรีที่มีหน้าท้องนูนใหญ่ การเดินเหิน
ต้องมีสาวใช้คอยประคอง ตอนนี้นางคือผู้มีอำนาจมากที่สุดภายในหมู่บ้านชา
สกุลลู แม้ร่างกายไม่เอื้ออำนวย แต่ซุนชินหลังก็ยืนยันจะต่อสู้อแทนสามีของ
นางที่เพิ่งตายจากไป

“กิจการหมู่บ้านชาสกุลลูยิ่งใหญ่ หากขาดผู้นำไปจะเกิดอะไรขึ้นมา
บ้าง ถึงอย่างไรสกุลลูก็ต้องรีบแต่งตั้งนายใหญ่คนใหม่ให้เร็วที่สุด ลู่ฮุย
ไม่คิดว่าตงหมิงเจ้อเป็นคนที่เหมาะสมที่สุดหรือ” ตงหมิงหวังอุ้มบุตรชายเดิน
ออกมาด้านหน้า ตงหมิงเจ้อยังเป็นเพียงเด็กชายอายุสามขวบเท่านั้น เขามี
สีหน้าสับสนอยู่ในอ้อมแขนของบิดา

“สกุลลูของเราไม่ได้สิ้นไร้ถึงเพียงนั้น” ลู่จ้าน ผู้อาวุโสลำดับที่สาม

เอ่ยด้วยท่าที่ก้าวร้าว “สกุลลู่ของเรายังมีนายหญิง และตอนนี้นางก็ตั้งครรภ์ อยู่ อีกไม่นานเมื่อนางคลอด สกุลลู่จะมีนายใหญ่คนใหม่โดยไม่ต้องรบกวน ตงหมิงเจ้อของเจ้า”

ซุนซินหลิง นายหญิงของสกุลลู่ยอมคัดค้าน คนสกุลลู่ล้วนไม่เห็น ด้วย พวกเขายังมีทารกในครรภ์ของซุนซินหลิงที่ยังไม่คลอด หากว่าเด็ก คนนั้นเกิดมาเป็นบุตรชาย ตำแหน่งนายใหญ่แห่งสกุลลู่ย่อมเป็นของเขา รอเพียงไม่กี่ปีก็จะสืบทอดตำแหน่งแทนบิดาได้ ไม่จำเป็นต้องร้องขอคน จากสกุลตง

คนสกุลตงหัวเราะ “ข้าได้ยินมาว่าตามธรรมเนียมสกุลลู่ นายใหญ่ ส่งต่ออำนาจของตนผ่านบุตรชายเท่านั้น” สายตาดำจ้องมองที่หน้าท้องนูนเด่น ของซุนซินหลิง จนกระทั่งคนสกุลลู่ต้องก้าวออกมาใช้ร่างกายบังสายตาดัน หยาดคายนั้น “พวกท่านมั่นใจได้อย่างไรว่าเด็กคนนั้นคลอดออกมาแล้วจะ เป็นชาย หากลู่อูฮยิ่นให้กำเนิดบุตรสาวเล่า พวกท่านจะกล้ามอบตำแหน่ง นายใหญ่ให้เด็กหญิงเช่นนั้นหรือ”

“ข้ามั่นใจว่าเด็กในท้องคนนี้จะเกิดมาเป็นชาย จะเป็นคนที่เก่งกาจ เช่นบิดาของเขา” ซุนซินหลิงประคองครรภ์ไว้อย่างหวงแหน ประกาศกร้าว อย่างมั่นใจ ไม่ใช่ว่านางรักเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง เพียงแต่เด็กคนนี้เป็น สายเลือดเพียงคนเดียวที่สามีมีเหลือไว้ให้ เขาต้องเกิดมาเป็นเด็กชายเท่านั้น

“แล้วถ้าเป็นเด็กหญิงเล่า” ตงหมิงหวังถาม ที่เขามั่นใจเพราะติด สิบบนหมอต้าแยที่ดูแลซุนซินหลิง แม้พวกเขาจะไม่อาจทราบเพศที่แน่ชัด ได้ แต่หมอต้าแยกล่าวว่าเมื่อนางตั้งครรภ์ ออกขยาย หน้าท้องกลม มีนุ้ม และมีปัสสาวะขุ่น เชื่อว่าจะได้บุตรสาว แม้จะไม่มีการยืนยันที่แน่นอน แต่ หมอต้าแยกล่าวว่าเก้าในสิบไม่ผิดจากนี้มากนัก เช่นนั้นเขาถึงมีความกล้า มาปรากฏตัวและเสนอให้บุตรชายเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งของลู่เพยเถียน

“อย่าฝันให้มากนัก ตงหมิงหวัง” ลู่จ้านคำรามกร้าว ก่อนจะบอกให้ คนสกุลลู่ทั้งหมดกลับเข้าไปในหมู่บ้าน

ในที่สุดคนสกุลตงที่ไม่ได้รับเชิญให้เข้าไปในหมู่บ้านก็จากไป คนสกุลลู่ยังมีงานศพของลู่เฟยเทียนให้ต้องจัดการ จึงได้เพิ่มเวรยามรอบหมู่บ้านชาสกุลลู่ให้มากขึ้น เมื่อเข้ามาด้านในแล้วซุนชินหลิงก็ค่อยๆ ย่อกายลงนั่ง มือไม่เคยห่างจากท้องเลย เดิมทีสามีสัญญาว่าจะกลับมาให้ทันลูกคลอด แต่ตอนนี้นางกลับได้รับเพียงร่างไร้วิญญาณของเขากลับมาเท่านั้น

“ซินหลิง” ผู้อาวุโสกระซิบเรียก มือเหยี่ยวนลู่บนแขนนางอย่างปลอบโยน “อย่าคิดมากไปเลย ตอนนี้เจ้าเป็นห่วงแต่ลูกในท้องก็พอ”

“ตงหมิงหวังน่าสงสยที่สุด” ผู้อาวุโสลู่จ้านกล่าว “ไม่แน่ว่าเรื่องนายใหญ่ก็อาจเป็นฝีมือของพวกเขา มันไม่เช่นนั้นสกุลตงจะมาปรากฏตัวทันทีที่พวกเราได้รับศพของนายใหญ่ได้อย่างไร”

“อย่าเพิ่งพูดไป” ลู่หยาง ผู้อาวุโสลำดับที่สองเอ่ยเตือน “พวกเราไม่มีหลักฐานจะกล่าวหาพวกเขาได้ ตอนนี้ที่พวกเราต้องทำคือจัดงานศพของนายใหญ่ แล้วก็ดูแลฮุยกับเด็กในท้องให้ดีที่สุด เรื่องตงหมิงหวังให้คนของลู่เหยียนจัดการ” ประโยคท้ายเขาหันไปเอ่ยกับชายชราที่นั่งอยู่ท้ายสุด

ผู้อาวุโสลำดับที่สี่ลู่เหยียนรับผิดชอบด้านการดูแลรักษา เขามีสายข่าวมากมาย งานสืบสวนมอบให้เขาจึงเหมาะสมที่สุด ทางฝ่ายนั้นเองก็รับคำเรื่องนี้เกี่ยวโยงถึงความปลอดภัยของหมู่บ้านชาสกุลลู่ ดังนั้นจำต้องใช้ความร่วมมือของทุกคน

“ฮุยหนีไปพักเถิด ทางนี้พวกเราจะจัดการเอง”

ซุนชินหลิงค่อยๆ ลุกขึ้น วันนี้นักหนาเกินไปสำหรับนาง แต่ในขณะที่นั้นสาวใช้ก็ร้องตะโกนขึ้นมาด้วยความตกใจ เรียวขางามของนายหญิงแห่งหมู่บ้านชาสกุลลู่แอบย่อมไปด้วยโลหิตปนด้วยน้ำคร่ำออกมาจนเป็นชายชุดที่สวมอยู่ คนอื่นตกตะลึงไม่เข้าใจ ทว่าผู้อาวุโสรู้ในทันที ก่อนจะเอ่ยสั่งด้วยท่าที่ตื่นตระหนก

“เด็กจะคลอดแล้ว”

ภาวะความกดดันที่เกิดขึ้น เสียงสาปแช่งจากสกุลตงว่าทารกในครรภ์
ย่อมเป็นเด็กหญิง ทำให้ซุนซินหลิงคลอดก่อนกำหนดเกือบครึ่งเดือน

ทุกคนต่างรอดอยอยู่ด้านนอกบ้านของนายใหญ่ การให้กำเนิดเด็ก
คนนี้สำคัญอย่างยิ่งต่ออนาคตของหมู่บ้านชาสกุลลู๋ หลายนคนสวดภาวนา
ขอให้นายหญิงให้กำเนิดเด็กชายสักคนหนึ่ง พวกเขารอดอยจากฟ้าสว่างจน
มืดค่ำ และดวงอาทิตย์กำลังจะขึ้นสู่ท้องฟ้าอีกครั้ง

เกือบสามชั่วยาม¹แล้ว ใบหน้าของซุนซินหลิงซีดเผือด ผู้ที่ยืนอยู่ข้าง
เตียงคือผู้อาวุโสประจำหอชา ผู้อาวุโสหลักกลุ่มหลินลี่ เนื่องจากการจับตาดู
ของคนสกุลตง จึงกลัวว่าการเรียกหมอเข้ามาอาจก่อให้เกิดปัญหา ทั้งยัง
เสี่ยงให้แม่และเด็กได้รับอันตรายโหดมีอาจคาดเดาได้ ดังนั้นผู้ที่ทำคลอด
จึงมีเพียงผู้อาวุโสหลักเท่านั้น

สาวใช้เปลี่ยนน้ำล้างมือเพื่อทำความสะอาด ในขณะที่ผู้อาวุโส
พยายามข่มท้องที่แข็งเกร็งให้ทารกคลอดออกมาโดยง่าย ซุนซินหลิงไม่ได้
ส่งเสียงร้อง นางกัดฟันแน่น สองมือจับผ้าที่มัดหัวเตียงเอาไว้จวนขึ้นข้อขา
ความทรมาณตลอดสามชั่วยามทำให้เรียวแรงของนางค่อยๆ หดลง

“ซินหลิง เจ้าต้องอดทน เด็กคนนี้ต้องคลอดออกมาให้ได้”

ซุนซินหลิงไม่เหลือแรงให้พูดอีกแล้ว นางทำได้เพียงพยักหน้าซ้ๆ
ถนอมแรงเอาไว้ให้ได้มากที่สุด ใบหน้าของสามีลอยขึ้นมาในความคิด ตั้งแต่
รู้ว่านางตั้งครรภ์เขาก็ดีใจมาก เผื่อรอการถือกำเนิดของลูกมาโดยตลอด
ตอนนี้ลูกที่เขารอดอยกำลังจะเกิดแล้ว แต่ลูเฟยเทียนกลับไม่ได้เห็นหน้า
ลูก ไม่ได้อุ้ม ไม่ได้พาลูกไปเดินเล่นในไร่ชาอย่างที่เขาตั้งใจ ความเจ็บปวด
ในอกยากที่จะกล่าว ทำไมนางถึงไม่มีเวลาแม้แต่จะเสียใจกับการตายของ
สามี ไม่มีเวลาอาลัยหรือคิดถึงเขาด้วยซ้ำ เพียงอย่างเดียวที่นางทำได้ใน
ตอนนี้คือให้กำเนิดลูกที่เกิดจากความรักของพวกเขา ความหวังหนึ่งเดียว

¹ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง ตามเวลาสากล

ของสกุลลู²

เมื่อหัวของทารกพ้นออกมา ความเจ็บปวดก็เพิ่มมากขึ้นจนถึงขีดสุด ชุนชินหลังกรี๊ดร้องสุดเสียงด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวทรมาน ผู้อาวุโส อุ้มเด็กตัวแดงไปหน้าย้วยบนไวโนมือ หลังจากทำความสะอาดช่องปากเอา น้ำคร่ำออก เสียงแผ่ร้องก็ดังก้องไปทั่วหมู่บ้าน

ผู้คนที่รอคอยมาตลอดทั้งคืนโห่ร้องด้วยความยินดี ทายาทสกุลลู² ถือกำเนิดแล้ว

ลู²เฟยฉีคือนามของนายใหญ่คนใหม่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลู²

แสงแดดยามลู² ค่อนข้างแรง ทำให้ชายหนุ่มที่เดินอยู่ในไร่ชาต้อง ยกพัดขึ้นบังศีรษะ สองชายาวก้าวข้ามเนินดินขนาดเล็กรุ่งหน้ากลับเข้า หมู่บ้านที่บัดนี้เงียบสงบเพราะผู้คนหลบอยู่ในบ้าน ตอนที่ดวงอาทิตย์ตรง ศีรษะไม่มีใครออกมาทำงาน ชายหนุ่มเองก็ต้องเร่งฝีเท้ากลับเข้าบ้านของ ตนเองเช่นกัน

“เฟยฉี” เสียงเรียกของมารดาดังขึ้นก่อนที่ชายหนุ่มจะก้าวขาเข้าบ้าน เสียอีก

“ขอรับท่านแม่ ทำไมถึงออกมายืนข้างนอกเล่าขอรับ” บุตรชายร้อง ทัก พลางเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปด้านในบ้านเพื่อประคองมารดา

ตั้งแต่ให้กำเนิดบุตรชาย ร่างกายของชุนชินหลังก็ไม่เหมือนเดิม อาจ เพราะเด็กคลอดก่อนกำหนด และคลอดอย่างยากลำบาก จึงทำให้ร่างกาย นางอ่อนแอ ไวต่อความหนาวเย็นและความร้อน บางครั้งก็ป่วยไข้เพียง เพราะอากาศด้านนอกเปลี่ยนแปลง ดังนั้นร่างกายนี้ต้องได้รับการทะนุถนอมเป็น พิเศษ ถึงอย่างนั้นชุนชินหลังก็คิดว่าสิ่งเหล่านี้คุ้มค่าที่จะแลก อย่างน้อย นางก็ได้ให้กำเนิดเด็กที่ดี ลู²เฟยฉีเจริญรอยตามบิดาไม่ผิดเพี้ยน เขามี

---

² ช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. ถึง 12.59 น. ตามเวลาสากล

พรสวรรค์ในการเรียนรู้เรื่องชา สามารถดูแลหมู่บ้านชาสกุลลู้อย่างเต็มตัว ได้ตั้งแต่อายุเพียงสิบเอ็ดปีเท่านั้น บัดนี้เขาอายุสิบเจ็ดปีแล้ว กลายเป็น นายใหญ่ที่ทุกคนในสกุลลู่อื่นให้ความเคารพยำเกรง

หลายปีก่อนหลังจากประกาศว่านางให้กำเนิดบุตรชาย ก็สามารถหยุดความคิดของคนสกุลตงได้ชั่วคราว เพียงแต่ทุกคนรู้ว่าหมู่บ้านชาสกุลตงจะไม่หยุดเพียงเท่านั้นแน่นอน พวกเขาจึงคิดแผนการอีกมากมายเพื่อจะได้ครอบครองสูตรชาของหมู่บ้านชาสกุลลู่อื่นให้ได้ แต่ลู่เพยฉีที่เติบโตอย่างเข้มแข็งก็สามารถรับมือกับทุกเล่ห์กลของคนเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี เมื่อไม่กัวันมานี้มีรับสั่งให้เขานำชาไปเสนอเพื่อคัดเลือกนำไปใช้ในงานเลี้ยงภายในวังหลวง

“ทำไมยังออกไปข้างนอก ไม่เตรียมตัวเข้าเมืองหลวงหรือ”

เพราะลู่เพยฉีต้องเตรียมตัวออกเดินทางเพื่อนำชาไปเสนอที่เมืองหลวง แม้จะไม่ใช้การเข้าเมืองหลวงครั้งแรกของบุตรชาย แต่นี่เป็นการนำเสนอชาสกุลลู่อื่นต่อเชื้อพระวงศ์เป็นครั้งแรก การได้รับคัดเลือกให้ใช้ชาในงานเลี้ยงในวังหลวงถือเป็นเกียรติและสร้างชื่อเสียงให้หมู่บ้านชาสกุลลู่อื่น ดังนั้นการเดินทางครั้งนี้จึงสำคัญอย่างยิ่ง

ขณะที่ประคองมารดาให้นั่งลงบุตรชายก็อธิบายไปด้วย “ข้าเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วขอรับ ข้าจะพาลู่เหยียนซุนไปด้วย เลยต้องไปกำชับเรื่องการเก็บตัวอย่างชา และคัดเลือกชนิดของชาที่จะนำไปด้วย” มือบีบหนวดที่ใหญ่ล่ำมรดาซึ่งเป็นเรื่องที่ทำมาตั้งแต่เด็กจนติดเป็นนิสัยไปเสียแล้ว “ข้าอยากเลือกชาที่ดีที่สุดสองสามชนิดเท่านั้นขอรับ ตัวเลือกมากเกินไปทางนั้นจะคิดว่าเราไม่มีของดี”

เมื่อได้ยินคำอธิบายของบุตรชาย นางก็เข้าใจเจตนาชัดเจนยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่าสองสามปีมานี้ซุนซินหลิงจะไม่ได้มีบทบาทในการดูแลกิจการของหมู่บ้านชาสกุลลู่อื่นมากนัก แต่ก่อนหน้านั้นนางก็เคยเป็นหนึ่งในผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลหมู่บ้านแห่งนี้แทนสามีมาหลายปี ความเข้าใจเรื่องเหล่านี้จึงยังอยู่ใน

ระดับสูง นางดิ่งมือบุตรชายให้เดินมานั่งด้านหน้า จูบสองแก้มของเขาด้วยความรัก แม้ลูเฟยฉีจะอายุสิบเจ็ดปีแล้ว ยามเมื่ออยู่ต่อหน้ามารดาที่ยังประพุดิตนเป็นเด็กเสมอ

“ลูกรักของแม่ หลายปีมานี้ลำบากเจ้ามาตลอด” ในน้ำเสียงของมารดาแฝงด้วยความทุกข์และความรู้สึกผิดที่ยากจะอธิบาย

ลูเฟยฉียิ้มให้มารดา มือกุมไว้ข้างแก้ม แกว่ตารักใคร่ “ไม่ได้ลำบากอะไรเลย ข้าสนุกกับการใช้ชีวิตด้วยข้า ข้ารักหมู่บ้านชาสกุลของเรา ข้าอยากจะทำานต่อสิ่งที่ท่านพ่อสร้างเอาไว้ ดังนั้นท่านแม่อย่าขอโทษข้าอีกเลย” เขาค่อยๆ ลุกขึ้น “ได้เวลาตีหมยาแล้วขอรับ”

สาวใช้ถูกเรียกเข้ามาพร้อมกับถ้วยยาในมือ เมื่อแน่ใจว่ามารดาตีหมยาแล้วก็ยังมีอีกหลายเรื่องให้ต้องไปจัดการ ระหว่างนั้นหญิงชราที่ปรากฏตัวขึ้นภายในบ้านของนายใหญ่ ผมนบนศีระชะของนางกลายเป็นสีขาโพลนไปหมดแล้ว ทว่ายังสามารถเดินเหินได้อย่างคล่องแคล่ว

“ผู้อาวุโส”

สองแม่ลูกกล่าวคำทักทายหญิงชราที่เดินเข้ามาภายในบ้านด้วยท่าที่คุ้นเคย ไม่ต้องขอเข้าพบอย่างคนทั่วไป เพราะลูหลินลีเป็นแขกประจำของบ้านนี้ตั้งแต่นายใหญ่คนใหม่ถือกำเนิด นางเป็นคนทำคลอดลูเฟยฉี ทั้งยังช่วยชุบชีนหลังที่ป่วยดูแลบุตรชายคนนี้ด้วย ดังนั้นความสัมพันธ์จึงไม่ใช่เพียงนายใหญ่กับผู้อาวุโสเท่านั้น

“ข้าอยากถามเจ้าอีกครั้ง” สีหน้าของลูหลินลีดูเคร่งเครียด “เจ้าแน่ใจหรือว่าจะเดินทางไปพบท่านอ๋องด้วยตัวเอง”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่คุยกันเรื่องนี้ “แน่ใจสิขอรับ” ลูเฟยฉียืนยื่นพร้อมจับมือผู้อาวุโสเอาไว้ “ข้ารู้ว่าท่านกังวลเรื่องใดอยู่ แต่ถ้าข้าระมัดระวังตัวเองมากพอ เรื่องนี้ก็ไม่มีใครรู้อย่างแน่นอนขอรับ อีกอย่าง... คนในหมู่บ้านข้ายังปิดบังมาได้ตั้งสิบเจ็ดปี แล้วคนข้างนอกที่พบกันแค่ไม่กี่ครั้งจะรู้อะไรนี้ได้ยังไง”

“เรื่องคนในหมู่บ้านกับคนข้างนอกไม่เหมือนกัน อีกฝ่ายเป็นถึงเชื้อพระวงศ์ หากเขารู้ความจริง นี่คือการหลอกลวงเบื้องสูงเขี้ยวระ โหะถึงตาย” นางเบาเสียงลงราวกับกระซิบ การที่ได้นำเสนอชาของหมู่บ้านชาสกุลลูให้แก่เชื้อพระวงศ์นับเป็นเรื่องที่ดี แม้แต่สกุลตงยังริษยา ทว่าก็ต้องแลกมาด้วยอันตรายครั้งใหญ่

“ทั้งหมดนี้ก็เพราะพวกเราทำเพื่อสกุลลูไม่ใช่หรือ ท่านอย่าห่วงกังวลเลย ข้าสัญญาว่าจะไม่ให้เกิดอันตรายกับสกุลลูเด็ดขาด”

ลูหลิงส่อถอนหายใจยาว สิ่งที่น่ากังวลไม่ใช่เรื่องนั้น แต่เป็นความปลอดภัยของเด็กที่นางได้เห็นได้เลี้ยงดูมาตั้งแต่เกิดต่างหาก เพราะมีเรื่องมากมายเกิดขึ้นในเวลานั้น ทั้งนางและซุนชินหลังถึงต้องทำผิดกับเด็กคนนั้น จนกระทั่งตอนนี้การะทุกอย่างในสกุลลูก็ต้องให้แผ่นหลังเล็กๆ นี้แบกรับเอาไว้

“ลูเหยียนซุนโตแล้ว เจ้าอดทนกับเขาอีกสักนิด สอนนางเขาให้ดี แล้วก็ไปมีชีวิตของตัวเองเถอะนะ”

“ข้ารู้ขอรับ แต่ตอนนี้เหยียนซุนยังติดเที่ยวติดเล่นอยู่ เข้าเมืองคราวนี้ข้าจะพาเขาไปด้วย หวังว่าเขาจะได้เรียนรู้อะไรมากขึ้น” นั่นหมายความว่าเจ้าตัวก็คิดเรื่องนี้เช่นกัน

ลูเหยียนซุนเป็นหลานชายของผู้อาวุโสลำดับที่สี่ลูเหยียน เขาเกิดหลังลูเฟยฉีเกือบสองปี ปีนี้ลูเหยียนซุนอายุสิบห้าปีแล้ว ด้วยฐานะของเขาสามารถสืบทอดตำแหน่งได้เช่นเดียวกัน แต่เป็นเพราะความสามารถของลูเหยียนซุนด้อยกว่าลูเฟยฉีอยู่ค่อนข้างมาก อีกทั้งเขายังรักอิสระ ติดเล่น ติดเที่ยว บางครั้งก็หายไปสองสามวันก่อนจะพบว่าเมาสุราอยู่ในหอนางโลม ดังนั้นผู้คนในสกุลลูจึงคิดว่าเขาไม่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้เท่ากับลูเฟยฉีที่ทำได้ดีกว่ามาก มีความรับผิดชอบสูงมาตั้งแต่เด็ก

“เจ้ารีบหน่อยก็แล้วกัน ตอนนี้ในหมู่บ้านผู้อาวุโสเริ่มพูดคุยเรื่องการหาคุณครองให้เจ้าแล้ว” เรื่องอื่นก็ช่างเถอะ แต่เรื่องหาคุณครองจะรอช้าไม่ได้ ปีนี้

ลู่อุเพยฉีอายุสิบเจ็ดแล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องเหมือนคราวบิดาอีก นายใหญ่จึงต้องรีบมีทายาทให้เร็วที่สุด เพราะแม้ในปัจจุบันสกุลตงก็ยังจับจ้องมาที่สกุลลู่อุตลอดเวลา การเดินทางในแต่ละครั้งของลู่อุเพยฉีต้องได้รับการยืนยันถึงความปลอดภัยสูงสุดเสมอ และการเดินทางออกนอกหมู่บ้านก็ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งนัก

“หวังว่าเหยียนซุนจะเรียนรู้งานได้อย่างรวดเร็วขอรับ”

ผู้อาวุโสหลักพยักหน้า พูดเรื่องการนำเสนอชื่ออีกสองสามคำก็จากไป ลู่อุเพยฉีรับรู้ความเป็นห่วงของทุกคนดี พลังถอนหายใจยาว สิบเจ็ดปีมานั้นวันก็ยิ่งยากมากขึ้น หากไม่รีบจัดการทุกอย่างให้เร็วกว่านี้ เกรงว่าความลับจะไม่อาจปิดไว้ได้อีกต่อไป ทว่าท่ามกลางสายตาราวกับเสือหิวโซของคนสกุลตง หากลู่อุเหยียนซุนไม่แข็งแกร่งพอ ก็ไม่สามารถไว้ใจให้เขาเข้ามาแทนที่ได้

วันรุ่งขึ้นขณะที่ออกเดินทางเข้าเมืองหลวงก็มารวมตัวกันที่ด้านหน้าหมู่บ้าน มีผู้คุ้มกันหลายคนที่จัดเตรียมเอาไว้เพื่อความปลอดภัยสูงสุด ลู่อุเพยฉีเป็นผู้ดำเนินการเดินทางครั้งนี้ ตามด้วยลู่อุเหยียนซุน แม้จะอายุน้อยกว่าเกือบสองปี แต่ลู่อุเหยียนซุนในวัยสิบห้าอย่างสืบทอดก็สูงกว่าลู่อุเพยฉีไปแล้ว ความจริงอาจเป็นเพราะลู่อุเพยฉีต่างหากที่ตัวเล็กกว่าชายในวัยเดียวกัน ความสูงของนายใหญ่ดูเหมือนจะหยุดพัฒนาไปตั้งแต่อายุสิบสี่ แม้จะสูงกว่าสตรีทั่วไป แต่ก็เตี้ยกว่าบุรุษส่วนมาก หลายคนล้อเลียนนายใหญ่เรื่องความสูงลับหลัง ทว่าด้วยฝีมือการทำงาน ความสูงไม่ได้เป็นอุปสรรคแต่ประการใด

ตัวอย่างซาหังหมดถูกเก็บเอาไว้อย่างดี ผู้อาวุโสลู่อุเหยียนซุนย้ากับหลานชายให้รู้จักเอาการเอางานเสียบ้าง แม้เขาจะไม่ได้คาดหวังให้หลานชายรับตำแหน่งนายใหญ่ของสกุลลู่อุ แต่เขาก็กังหวังว่าหลานชายจะสามารถรับช่วงต่อร้านชาสกุลลู่อุในความรับผิดชอบของเขาได้

ลู่อุ้ยยืนซุนพยักหน้ารับคำของท่านปู่ก่อนจะก้าวขึ้นรถม้าตามนายใหญ่ไป เขามองชายร่างเล็กที่นั่งอ่านตำราเกี่ยวกับชา ไม่มีตำราเกี่ยวกับชาเล่มไหนที่ลู่อุ้ยเฉีไม่เคยอ่าน ความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้เป็นเรื่องขี้เหนียวอดที่ทุกคนในสกุลลู่อุ้ยภาคภูมิใจ แต่ในขณะที่เดียวกันก็กดดันเขาในฐานะคนรุ่นราวคราวเดียวกัน ไม่ว่าทุกคนจะตั้งใจหรือไม่ เขาก็กลายเป็นตัวเปรียบเทียบกับนายใหญ่เสมอ ความรู้สึกที่เขามีต่อนายใหญ่ไม่ใช่เกลียดชัง แต่ก็ได้ยินดี

“ถ้าเจ้าไม่รู้อะไรจะทำอะไรอ่านตำรา ข้ามีตำราเกี่ยวกับชามากมายในรถม้า” ลู่อุ้ยเฉีเอ่ยโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นมามองเสียด้วยซ้ำ แม้เสียงของนายใหญ่จะค่อนข้างหวาน แต่ก็เข้มงวดและหนักแน่น

ลู่อุ้ยยืนซุนคุ้นชินกับการขบถเสียแล้ว เมื่อพูดเรื่องการอ่านตำรา เขาก็เอนหลังนอนโดยไม่สนใจว่ารถม้าจะโคลงเคลงมากเพียงใด ดวงตาคู่นั้นปิดสนิท คนที่เพิ่งพ้นจากวัยเด็กหนุ่มสู่วัยชายหนุ่มได้ไม่นานยังเต็มไปด้วยการต่อต้านคำสั่งของผู้ใหญ่ ถึงอย่างนั้นเขาก็เป็นคนรุ่นใหม่ของสกุลลู่อุ้ยที่มีพรสวรรค์ในด้านการค้าขายชาอยู่เช่นกัน

ลู่อุ้ยเฉีไม่ได้บังคับ เมื่ออีกฝ่ายไม่อยากอ่านก็ไม่ต้องอ่าน กลายเป็นว่าตลอดการเดินทางนั้นรถม้าทั้งคันตกอยู่ในความเงียบ จนกระทั่งดวงอาทิตย์เกือบจะลับขอบฟ้าแล้ว รถม้าของสกุลลู่อุ้ยก็เดินทางมาถึงประตูเมืองหลวง พวกเขาเข้าพักที่ร้านชาสกุลลู่อุ้ยภายในเมืองหลวง

ระหว่างที่เก็บของลู่อุ้ยเฉีก็ย้ายกับลู่อุ้ยยืนซุนอีกครั้งเกี่ยวกับความประพฤติของเขา โดยให้ระมัดระวังตัวอย่าเพิ่งก่อเรื่อง รอจนกว่าการนำเสนอชาเสร็จสิ้นเสียก่อน จากนั้นอยากจะทำอะไรทำตามสบาย ตอนแรกอีกฝ่ายก็รับปากเสียดิบดี พอเข้ายามเว่ย³ ของวันที่สอง ก็ไม่มีใครเห็นเขาในร้านชาสกุลลู่อุ้ยเลย

³ ช่วงเวลาตั้งแต่ 13.00 น. ถึง 14.59 น. ตามเวลาสากล

“ถ้ายังทำตัวเช่นนี้แล้วข้าจะไว้ใจเขาได้อย่างไร” ลูเพยฉือตบ่นออกมาไม่ได้ ก่อนสั่งให้คนออกตามหา จนไปพบว่าลูเหยียนซุนอยู่ที่ร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงอันเลื่องชื่อของเมืองหลวง

การหาตัวเขาไม่ยาก เพราะทันทีที่เข้าไปด้านในร้านก็มองเห็นร่างของลูเหยียนซุนนั่งอยู่ที่โต๊ะด้านหน้าสุด ติดกับเวทีกลางที่จัดไว้สำหรับนักดนตรี ที่นี้มีคนเยอะจริงๆ เจ้าแก้วที่ดูแลร้านชาสกุลลูในเมืองหลวงดูเหมือนจะคุ้นเคยกับเจ้าของร้านนี้

หลังจากพูดคุยกันสองสามประโยคพวกเขาที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปด้านในเนื่องจากจำนวนคนที่แออัดอยู่แน่นร้าน ส่วนมากเป็นบุรุษไปกว่าแก่ในสิบ แต่เมื่อมองตามสายตาของลูเหยียนซุนไปที่ด้านหน้าเวที ก็ไม่ค่อยแปลกใจนัก บนเวทีนั้นมีสตรีงามนางหนึ่งกำลังเล่นพิณ เสียงพิณของนางไพเราะ นุ่มนวลแต่หนักแน่น

แม้จะมีผ้าปิดบังใบหน้าครึ่งล่างเอาไว้ แต่ผิวที่โผล่ออกมาจากแขนเสื้อก็ขาวผุดผ่อง นิ้วเรียวยาวกรีดไปบนสายพิณทั้งรวดเร็วและนุ่มนวล กระทั่งดวงตายังดูเย้ายวนสะกดใจ ทว่าลูเพยฉือมิใช่คนหลงใหลในความงามจึงตั้งสติกลับมาอย่างรวดเร็ว เมื่อหย่อนตัวลงนั่งข้างเจ้าตัวปัญหาแล้ว ก็เอ่ย

“ดูเหมือนคำสั่งของข้าจะไม่สำคัญสินะ”

ลูเหยียนซุนไม่ได้มองหน้า “นายใหญ่ ท่านไม่คิดว่านางงดงามหรือ หรือ ข้าได้ยินชื่อเสียงของนางฟ้าเซียงจื่อแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงมานาน เมื่อมีโอกาสได้พบถึงรู้ว่าคำกล่าวนั้นไม่เกินจริงเลย ไร้ที่ติจริงๆ” เขาเอ่ยอย่างหลงใหล และคงไม่ใช่เขาคคนเดียวที่คิดเช่นนี้

ชายหนุ่มเกือบทุกคนในร้านไม่กล้าละสายตาจากหญิงงาม ลูเพยฉือเองก็ยอมรับ ถึงแม้ตนจะไม่ได้สนใจในเรื่องหญิงงามชายงามเท่าใดนัก ทว่าก็ยังเคยได้ยินชื่อเสียงของนางฟ้าแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงนามว่าเซียงจื่อ คนนี้มาบ้าง ผู้คนต่างกล่าวกันว่านางชายเพียงศิลปะไม่ชายเรือนร่าง แม้

เป็นขุนนางตำแหน่งใหญ่โตก็ไม่สามารถเชิญให้นางนั่งดื่มน้ำชาร่วมโต๊ะได้
ราวกับนางมาเพื่อเล่นดนตรีกล่อมผู้คนแล้วก็จากไป เซียนจื่อผู้นี้ยังเป็นใบ้
อีกต่างหาก ไม่เคยมีใครได้ยินเสียงของนางเลยสักครั้ง เจ้าของร้านน้ำชา
เย่ไหลเซียงเองก็ไม่อนุญาตให้ใครละเมิดกฎส่วนตัวของหญิงสาวด้วย

“ดูจนพอใจแล้วก็กลับร้านพร้อมข้า”

“นายใหญ่จะกลับก็กลับไปคนเดียวสิ” อีกฝ่ายไม่ยินยอม “ข้าจ่าย
เงินไปมากแค่ไหนเพื่อให้ได้มานั่งตรงนี้ท่านรู้หรือไม่ เช่นนั้นแล้วข้าก็ต้อง
นั่งชมความงามให้คุ้มค่าง่อน”

“ถ้าเจ้ายังทำตัวเช่นนี้ ข้ากับผู้อาวุโสคนอื่นจะไว้ใจเจ้าได้อย่างไร”

คราวนี้ลู่อูเหยียนซุนไม่ตอบคำถาม สายตาของเขามองไปเบื้องหน้า
ไม่ได้ละสายตาจากใบหน้างดงามของนักดนตรีบนเวทีอีก ลู่อูเหยียน
หายใจยาว ถึงอย่างไรก็ต้องเอาเด็กคนนี้ก็กลับไปด้วยกัน เพียงแต่ต้องรอ
สักหน่อยเท่านั้นเอง ตอนนั้นเมื่อเงยหน้าขึ้นก็บังเอิญได้สบสายตากับหญิง
สาวบนเวที ดวงตากลมดู หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อยดูเย้ายวน สะกดหัวใจผู้คน
อย่างแท้จริง ทางนั้นก็ดูเหมือนจะนั่งไปครู่หนึ่ง

ช่วงเวลาไม่กี่ลมหายใจ ก่อนที่ทั้งสองจะถอนสายตาจากกัน แต่
เหมือนมีบางอย่างติดค้างอยู่ในใจ ลู่อูเหยียนไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไปอย่าง
รวดเร็ว ไม่คิดว่าตนเองจะหลงเสน่ห์สตรีตรงหน้า บางทีอาจเป็นเพราะ
ดวงตาคู่นั้นให้ความรู้สึกที่ลึกกลับ

เมื่อการแสดงจบลงหญิงสาวบนเวทีก็ค่อยๆ ลุกขึ้นเดินกลับเข้าไป
ด้านหลังฉากกัน คนที่อยู่ไกลออกไปอาจไม่ทันสังเกต แต่ลู่อูเหยียนอยู่เกือบ
ติดเวที จึงเห็นว่านางสูงมาก ศีรษะเลยฉากขึ้นไปเล็กน้อยด้วยซ้ำ ร่างนั้น
หายลับไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงแทนที่ด้วยการแสดงอื่น มีเสียง
โห่ร้องไม่ค่อยพอใจเล็กน้อย แต่หลังจากที่นักแสดงคนอื่นเริ่มทำการแสดง
ทุกอย่างก็กลับเข้าสู่สภาวะปกติ ลู่อูเหยียนเองก็ละความสนใจจากนักดนตรี
คนเมื่อครู่ แล้วหันไปมองลู่อูเหยียนซุนซึ่งไม่มีทีท่าว่าจะลุกขึ้น จึงเปลี่ยนใจ

จะแวะเข้าไปคุยกับนายหญิงของร้านน้ำชาเยไหลเชียงเสียก่อน

ร้านน้ำชาเยไหลเชียงเป็นร้านน้ำชาอันดับหนึ่งของเมืองหลวง ไม่ได้ผูกขาดการซื้อขายจากใครหรือหมู่บ้านใดหมู่บ้านหนึ่ง แต่คัดเลือกชาที่ดีที่สุดจากแต่ละที่เข้ามาในร้าน หากว่าเสนอขายชาของหมู่บ้านชาสกุลสูงได้เพิ่มก็คงจะเป็นเรื่องที่ดี ดังนั้นใช้เวลารอให้มีค่าจะดีที่สุด

ร่างเล็กเพรียวลุกขึ้น หลังจากสอบถามสองสามคำก็ทราบที่อยู่ของนายหญิง ลูเพยฉีเดินไปตามทางที่คนในร้านกล่าวบอก ไม่คิดว่าจะได้พบนางฟ้าแห่งร้านน้ำชาเยไหลเชียงระหว่างทางเดิน นางเองก็ดูเหมือนจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยุ่งยากลำบากใจ เมื่อมีชายคนหนึ่งพยายามจะยื่นถ้วยน้ำชาให้

“ข้าแค่ขอให้เจ้าเติมน้ำชากับข้าสักถ้วยไม่ได้เชียหรือ”

เมื่อนางเป็นใบ้ก็ไม่อาจพูดได้ ทำเพียงแค่ส่ายหน้าและมองหาความช่วยเหลือเท่านั้น ดูเหมือนชายผู้นั้นจะเป็นคนใหญ่คนโต คนงานตัวเล็กๆ ไม่กล้าเข้ามาห้าม ราวกับว่าเขียนชื่อถูกทิ้งไว้อย่างโดดเดี่ยว แต่แทนที่จะบอกว่านางกำลังหวาดกลัว ลูเพยฉีกลับคิดว่านางกำลังใช้ความอดทนอยู่ต่างหาก

“เป็นบุรุษจะยืนอยู่ให้สตรีทำตามใจตนเองคงไม่เหมาะกระมังขอรับ ถ้าอย่างไร ข้าถ้วยนี้ข้าจะดื่มแทน”

สุดท้ายลูเพยฉีก็เสนอหน้าเข้าไปช่วยจนได้ เขารับชาถ้วยนั้นมาดื่มรวดเดียวหมด รสชาติซาไม่ดื่มมากนัก อีกทั้งยังเย็นชืดและมีความฝาดติดอยู่ในลำคอ

ชายคนนั้นตาค้าง มองถ้วยน้ำชาที่ถูกแย่งไป แม้แต่เขียนชื่อเองก็ยังมองมาอย่างแปลกใจ บางทีนางอาจคิดว่าคงจะไม่มีใครให้ความช่วยเหลือกระมัง

เมื่อได้มายืนอยู่ใกล้ๆ ลูเพยฉีถึงได้รู้ว่าเขียนชื่อคนนั้นสูงมาก สูงกว่าลูเหยียนซุนอีกกระมัง กระทั่งต้องเงยหน้ามอง เป็นความสูงที่มากเกินไป

หน่อยหรือไม่สำหรับสตรีคนหนึ่ง

สถานการณ์จึงค่อนข้างจะแปลก บุรุษตัวเล็กให้ความช่วยเหลือสตรี
รูปร่างสูงโปร่งที่ต้องก้มหน้าลงมองผู้ช่วยเหลือ

สอง หนึ่งราตรี

สองร่างที่ยืนเผชิญหน้ากันในขณะนี้ หนึ่งสูงโปร่งอีกหนึ่งเล็กบาง และออกจะตลกเล็กน้อยที่คนผอมบางนั้นอยู่ในชุดบุรุษ อีกคนที่สูงโปร่งสวมเสื้อผ้าสตรี แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นรัศมีบางอย่างของชายคนนั้นก็ฉายชัดราวกับว่าเขาสามารถควบคุมทุกอย่างในมือได้ สายตาจึงละจากร่างสูงของนางฟ้าแห่งร้านน้ำชาหันกลับไปมองชายอีกคน ฝ่ายนั้นเหมือนจะแปลกใจและตกใจเมื่อน้ำชาถูกแย่งไปจากมือของตน

“เจ้าเป็นใคร มายุ่งอะไรด้วย” ใบหน้าแดงก่ำด้วยอารมณ์โมโห แต่อีกครู่หนึ่งกลับยิ้มเยาะ “คิดจะทำตัวเป็นบุรุษช่วยสาวงามหรือ ที่แท้เจ้าก็แค่คนที่ขึ้นชอบเขียนชื่อเหมือนกับข้าเท่านั้นเอง”

ผู้ฟังมิได้แสดงอารมณ์โกรธแม้ว่าจะถูกเอ่ยด้วยท่าทางเหยียดหยัน “ข้าชอบนางแล้วอย่างไร ไม่ชอบนางแล้วอย่างไร ท่านชอบนางแล้วสามารถบังคับฝืนใจนางได้ หรือว่าบ้านเมืองนี้ไม่มีกฎหมาย ใครอยากทำอะไรกับใครก็ได้ หรือว่าตัวท่านอยู่เหนือกฎหมาย ข้าตาต๋านัก ไม่รู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือท่านอ่องหรือฮ่องเต็กกันแน่”

คำถามนั้นทำให้ผู้ถูกถามหน้าถอดสี แม้เขาจะเป็นบุตรชายขุนนาง แต่การกล่าวอ้างไปถึงชื่อพระวงศ์ หากคนนอกรู้เข้า ไซ้แค่ศิระระตัวเองเท่านั้น เกรงว่าทั้งตระกูลก็ไม่สามารถรักษาเอาไว้ได้ ใบหน้านั้นแสดงความโกรธ แต่แล้วก็ไม่พูดอะไร เลือกที่จะเดินหนีไป

นายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลู่หันไปทางหญิงงามที่ต้องเงยหน้าขึ้นมองในระยะประชิด “ปลอดภัยแล้ว ข้าขอตัวก่อน”

หญิงสาวก้มศีรษะเล็กน้อยเพื่อแสดงความขอบคุณ ทั้งยังมองร่างเล็กบางเดินตามสาวใช้ไปที่ห้องของนายหญิงแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงจนลับสายตา ก่อนจะเดินเลี้ยวเข้าห้องพักที่จัดเอาไว้ ที่นั่นนางฟ้าเซียนจื่อมีห้องพักส่วนตัวของตนเอง ไม่ใช้ร่วมกับใคร บ่งบอกถึงความสำคัญที่นายหญิงมอบให้เป็นพิเศษ อาจเพราะนี่คือผู้ที่ดึงแขกเข้าร้านจำนวนมากก็เป็นได้

ทางด้านลู่เฟยฉีก็เดินตามสาวใช้เข้าไปด้านใน ห้องทำงานของนายหญิงแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงเรียบง่าย ไม่ได้ตกแต่งหรูหราอย่างที่คิด ถึงอย่างนั้นก็อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของชาลอยอยู่ในอากาศ ที่ด้านข้างโต๊ะทำงานยังมีเตาสำหรับต้มชาโดยเฉพาะ

สตรีเบื้องหน้าดูเหมือนจะมีอายุพอๆ กับมารดาของเขา คืออยู่ระหว่างสามสิบถึงสี่สิบปี แต่รูปร่างของนางยังเยาวน เสื้อผ้าที่พอดีกับรูปร่างทำให้มองเห็นทั้งทรวงอกและเอวคอด กระทั่งรอยยิ้มยังทำให้รู้สึกราวกับกำลังถูกเชิญชวน ลู่เฟยฉีนั่งลงเบื้องหน้านาง

“ท่านคือลู่เฟยฉี นายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลู่เช่นนั้นหรือ”

“ขอรับ เป็นข้าเอง” ผู้ถูกกล่าวถึงยอมรับ ยึดดอกขิ้นเล็กน้อยเพื่อปรับท่านั่งให้สง่างาม

“เมื่อครู่สาวใช้เล่าให้ฟังว่าท่านช่วยเหลือเซียนจื่อของพวกเราเอาไว้” ชาวครวรวภายในร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงช่างรวดเร็วอย่างน่าเหลือเชื่อจริงๆ “ต้องขอบคุณนายใหญ่มาก เซียนจื่อเป็นนางฟ้าคนสำคัญของพวกเรา” ขณะที่กล่าวขอบคุณ ซึ่งเสียนกียกกาหน้าชารินให้ลู่เฟยฉีเพื่อแทนคำขอบคุณ

อีกครั้ง

คนถูกขอบคุณกลับหัวเราะ “อย่าพูดอย่างนั้นเลยนายหญิง อันที่จริงควรกล่าวว่าข้าช่วยชายคนนั้นมากกว่า เขียนชื่อของท่านนอกจากไม่กลัวคนแล้ว เกรงว่าหากห้ามไว้ไม่ทัน นางอาจจะตีคนขึ้นมาจริงๆ” ถึงจะเป็นสตรีแต่นางก็ตัวสูงมาก ฝ่ามือค่อนข้างใหญ่ โขศคติที่มีนิ้วเรียวยาวจึงง่ายต่อการเล่นดนตรี

ซึ่งเปลี่ยนหัวเราะเมื่อได้ยินประโยคนั้น ดูเหมือนจะเห็นด้วยกับความคิดของลู่เพยฉี “เขียนชื่อของเราหัวขึ้น ไม่ยอมคน หากไม่ใช่เพื่อการทำงาน นางคงไม่ยื่นให้ชายคนนั้นบังคับแน่ ร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงคงต้องจ่ายค่าเสียหายให้เขาแทน รวมถึงค่ารักษาด้วย”

“สวรรค์ก็เช่นนี้ มอบใบหน้าที่งดงามแลกกับร่างกายสูงเกินหญิง มอบพรสวรรค์ด้านดนตรีแลกกับเสียงของนาง” ลู่เพยฉีกแล้วจิบชาที่นายหญิงรินให้ รสชาติคุ่นเคยอยู่ในปาก หลังจากกลืนลงไปแล้วยังมีกลิ่นที่ท่ายเอาไว้อย่างเป็นเอกลักษณ์ ใบหน้าค่อนข้างหวานก็เพยรอยยิ้มทันที

“นี่เป็นชาลู่ซุนเทียนของพวกเรา”

“ใช่แล้ว นี่คือชาลู่ซุนเทียนของหมู่บ้านชาสกุลลู่ เจ้าแกร้านชาสกุลลู่มอบให้ข้าเป็นของขวัญตอนเทศกาลปีใหม่ นี่เป็นหนึ่งในชาที่ข้าชอบที่สุด น่าเสียดายที่มันหายากมาก ดูเหมือนว่ายังไม่มีการขายในร้านชาสกุลลู่เสียด้วย”

“ชาลู่ซุนเทียนเป็นชาที่เก็บยาก กรรมวิธีการทำค่อนข้างซับซ้อนขอรับ ลู่มาจากราคาว่าค้าง ส่วนซุนเทียนคือฤดูใบไม้ผลิ ชาลู่ซุนเทียนจึงต้องเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อชาชุดแรกของฤดูผลิใบยังจำกัดช่วงเวลาเก็บเกี่ยวคือเช้าตรู่ก่อนที่จะแดดจะร้อน มีเวลาแค่หนึ่งชั่วโมงเท่านั้น ชาชนิดนี้จึงมีจำนวนไม่มากนัก” ลู่เพยฉีอธิบายอย่างใจเย็น

สาเหตุที่สกุลลู่ไม่ปล่อยให้ชาชนิดนี้ออกสู่ตลาด ความจริงยังมีเคล็ดลับมากมายอยู่เบื้องหลังชาชนิดนี้ เขาไม่กลัวว่าจะมีใครกล้ำกลืนแบบ

เพราะต่อให้อีกฝ่ายจะใช้วิธีการเดียวกันในการเก็บชา แต่ก็ไม่มีวันได้กลิ่น และรสชาติเดียวกันแน่นอน การปลูกชานั้นก็มีความสำคัญตั้งแต่พันธุ์ของชา ไปจนถึงสภาพของดินและน้ำที่ใช้รดต้นชา

“แต่ได้ยินมาว่าวันสองวันนี้ท่านจะนำชาไปเสนอให้ท่านอ๋องสี่จ้าวช่าง-
ไปเพื่อใช้ในงานเลี้ยงของวังหลวง ชาที่ดียวชาลู่ซุนเทียนคงไม่พลาด
โอกาสนี้”

ซึ่งเปลี่ยนเป็นเจ้าของร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงได้ไม่ใช่แค่มีเงิน แต่นาง
ยังมีความรอบรู้ทั้งด้านการค้าขายและการเข้าหาผู้คน ร้านน้ำชามิใช่ขาย
เพียงน้ำชา แต่ยังใช้เป็นสถานที่พบปะผู้คนมากมาย ดังนั้นซึ่งเปลี่ยนจึงมิใช่
เพียงแค่คนขายน้ำชาเท่านั้น

ลูเฟยฉีพยักหน้าด้วยความชื่นชม “นายหญิงกล่าวได้ถูกต้องแล้ว
ชาลู่ซุนเทียนเป็นหนึ่งในยอดชาที่สกุลลู่คัดขึ้นมาเพื่อนำเสนอให้ท่านอ๋องสี่
ในบรรดาชาห้าชนิดที่ข้าเตรียมมา ข้าคาดหวังกับมันมากที่สุด หากสามารถ
ทำให้ชาลู่ซุนเทียนอยู่ในงานเลี้ยงของวังหลวงได้ นี่จะเป็นการเปิดตัวที่ดี
ไม่น้อย”

หากชาลู่ซุนเทียนได้รับคัดเลือกนับว่าเป็นการเปิดตัวที่ดี อีกทั้งยัง
เป็นการรับประกันได้ว่าชาลู่ซุนเทียนของหมู่บ้านชาสกุลลู่จะได้รับความนิยม
อย่างสูง ไม่ใช่เพียงแค่ลูเฟยฉีเท่านั้นที่คิดเรื่องนี้ เพราะดูเหมือนซึ่งเปลี่ยน
ก็คิดเช่นกัน นางจิบชา สูดเอากลิ่นที่หอมอวลอย่างอ้อยอิ่ง

“ถ้าท่านมาพบข้าเพราะเรื่องการค้า ข้าก็ควรพูดเรื่องการค้ากับท่าน
ใช่หรือไม่”

“ใช่ขอรับ มาเมืองหลวงครั้งนี้ข้าคาดหวังว่าจะได้มากกว่าที่วังหลวง
เดิมที่ข้าคิดว่ารอให้เสนอชาผ่านเสี้ยก่อกอน จากนั้นค่อยมาเยือนโรงน้ำชาที่
ใหญ่ที่สุดในเมืองหลวงอย่างเย่ไหลเซียง แต่ดูเหมือนว่าข้าจะมีชะตากับ
หญิงงามไม่น้อย สุดท้ายก็ได้มาพบท่านก่อนเวลา”

“นายใหญ่แห่งสกุลลู่มิได้มีดีแค่เรื่องชา แต่ยังมีฝีปากที่ดีด้วยสินะ

อย่าชมให้หญิงแก่อย่างข้าหลงละเลิงเลย เดี่ยวท่านจะกลับตัวไม่ทัน”

ลู่เพยฉีหัวเราะ “ได้พบท่านไม่มีสิ่งใดที่ต้องเสียใจ ว่าแต่... คงจะดีถ้าเราได้ค้าขายร่วมกันจริงๆ”

คนทั้งสองมองหน้าราวกับรู้เนื้อในของกันและกัน ซึ่งเหลี่ยมยิ้มถูกใจที่ผ่านมาการสั่งชาของหมู่บ้านชาสกุลลู่ทำผ่านเจ้าแกร์ร้านชาสกุลลู่มาโดยตลอด คิดไม่ถึงเลยว่าวันหนึ่งจะได้พบนายใหญ่ที่ถูกกล่าวขวัญถึงเช่นนั้น เพราะว่าสูญเสียชีวิตตั้งแต่ยังไม่เกิด เพื่อปกป้องหมู่บ้านชาเขาถูกบังคับให้เติบโตเร็วกว่าเด็กในวัยเดียวกัน ทั้งการพูดจา กิริยาท่าทาง หรือกลิ่นอายที่แสดงออกมา ล้วนไม่เหมือนเด็กวัยสิบเจ็ดแม่แต่น้อย

“เดิมที่ร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงของข้าสั่งชาจากหลายที่ ถ้าท่านยอมรับเงื่อนไขว่าท่านที่ผลการคัดเลือกออกมา ภายในสามปีห้ามมิให้ร้านชาอื่นซื้อชาลู่ชุนเทียนจากท่าน ร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงจะเป็นร้านน้ำชาเพียงแห่งเดียวในเมืองหลวงที่ได้รับชาลู่ชุนเทียนมาจากท่าน ข้าจะเพิ่มปริมาณการสั่งชาจากหมู่บ้านชาสกุลลู่ให้มากขึ้น”

เมื่อกล่าวเช่นนี้ ก็หมายความว่าชิงเหลียนมุ่งมั่นใจมากกว่าชาลู่ชุนเทียนของหมู่บ้านชาสกุลลู่จะผ่านการคัดเลือก ลู่เพยฉีค่อนข้างสงบนิ่ง นี่เป็นผลลัพธ์ที่คาดเดาไว้อยู่แล้ว นายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลู่ใช้เวลาครู่หนึ่งในการพิจารณา สามปีมากเกินไป หมายความว่าสกุลลู่จะไม่สามารถส่งชาลู่ชุนเทียนให้ร้านอื่นได้อีกเป็นเวลายาวนานถึงสามปี

“ข้าขอสองปี ร้านชาสกุลลู่จะขายชาลู่ชุนเทียนในปริมาณที่จำกัด ข้าจะทำให้ชาลู่ชุนเทียนเป็นชาหายาก ราคาแพงและหรรษา ท่านสามารถขายมันในราคาที่แพงกว่าชาทั่วไปได้ราวสองหรือสามเท่าตัว” ผู้พูดเอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วเอ่ยออกมาอย่างใจเย็น

สุดท้ายชิงเหลียนก็ตกลงรับปาก “สองปี ข้าจะเปลี่ยนมาสั่งชาดำและชาข้าวหมักจากหมู่บ้านชาสกุลลู่ของท่าน หวังว่าการนำเสนอชาของท่านจะผ่านไปได้อย่างดี” นางลุกขึ้นเดินเข้ามาใกล้ บีบไหล่ของชายหนุ่มอายุคร่าว

ลูกเบาๆ “ข้าชอบท่านนะ ทั้งไหว่พริบ หัวการคำของท่าน หน้าตา หรือกลิ่น
ชาที่ติดตัวท่าน น่าเสียดายที่ท่านเด็กไปสักหน่อย”

กลิ่นหอมของดอกไม้อบอวลเมื่อซึ่งเหยียนเดินเข้ามาใกล้ ขณะนั้น
ลู่อุเพยฉินก็พบว่าร่างกายร้อนระอุอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน รู้สึกวูบวาบชวน
ให้ใจหวิว บางทีอาจเพราะดื่มชามากเกินไป หรือกลิ่นหอมที่ทำให้รู้สึกมึนงง
ถึงอย่างนั้นรอยยิ้มก็ไม่ได้ละออกจากใบหน้างาม

“ข้าเองก็เสียดายที่เกิดช้าเกินไป แต่ตอนนี้ข้ามีธุระที่ต้องจัดการ หวัง
ว่าเราจะได้ค้าขายร่วมกัน” ชายหนุ่มก้มศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินออกจากห้อง
ไป

ตอนขากลับออกมาไม่มีคนมาส่ง ต่างคนต่างมีภาระหน้าที่ของ

ตนเอง นายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลู่อุสตลมหายใจลึก ทุกย่างก้าวที่เดิน
รู้สึกตัวหนักขึ้นเรื่อยๆ ทั้งยังร้อนราวกับมีไฟเผา ลู่อุเพยฉินไม่เคยเป็นเช่น
นี้มาก่อน มือเอื้อมค้ำยันผนังเพื่อพยุงตัวเองเอาไว้ เวลานั้นทางเดินว่างเปล่า
ไร้ผู้คน ทว่าเหมือนจะได้ยินเสียงร่วนวายจากภายนอก

ทางเดินที่ว่างเปล่ามีห้องพักของคนในโรงน้ำชาอยู่ ชายคนหนึ่งย่อ
ตัวอยู่ด้านหน้าประตูบานหนึ่ง เขาพยายามจะเจาะช่องระหว่งประตูแล้ว
หย่อนบางอย่างลงไป

“เจ้าจะทำอะไร” เสียงเรียกนั้นทำให้อีกฝ่ายตกใจ ดวงตาที่เริ่มพร่า
มัวมองเห็นได้ไม่ชัดว่าเป็นใคร หรือมีหน้าตาอย่างไรกันแน่ แต่ที่รู้คงไม่ใช่
ผู้ประสงค์ดี พอร่างนั้นลับสายตาจึงเดินมาเคาะประตูห้องนั้น “ใครอยู่ข้าง
ในบ้าง ข้างในมีใครอยู่บ้าง”

ในที่สุดประตูห้องก็เปิดออก ร่างสูงก้าวออกมา ทำให้คนที่กำลังเคาะ
ประตูชะงัก นี้อูเหมือนจะเป็นห้องส่วนตัวของนางฟ้าแห่งร้านน้ำชาเย่ไหล-
เสียง เพราะว่าเจ้าของห้องพูดไม่ได้ ลู่อุเพยฉินหนึ่งไปครู่หนึ่ง สูดหายใจพยายาม
จะตั้งสติเพื่อบอกกล่าว

“เมื่อครู่มีคนทำบางอย่างกับประตู...” พูดได้เพียงเท่านั้น ร่างบางของ นายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลู่ก็ชวนเซจจะล้มลง

กลายเป็นว่าเซจินจื่อต้องยื่นมือมาคว้าตัวเอาไว้ หญิงสาวพยายาม มองหาคนช่วย แต่ก็ไร้เงา ก่อนหันมองคนที่ทำท่าจะหมดสติในอ้อมแขน อีกครั้ง ในฐานะผู้มีพระคุณคงใจร้ายเกินไปหากจะปล่อยเอาไว้ข้างนอก เช่นนี้ เซจินจื่อจึงพาชายหนุ่มเข้าไปด้านในเพื่อให้อีกฝ่ายได้นั่งพัก

หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งหิ้วร่างลู่เฟยฉีเข้าห้องได้ด้วยมือเดียว คนที่ กำลังตกใจอยากจะทำอะไรสักอย่าง แต่ความรื้อนรื้อบวบไปทั่วร่างทำให้ มีนงง ไม่สามารถตั้งสติกลับมาได้ ภาพทุกอย่างพราวเลื่อนไปหมด แม้แต่ การก้มลงมองมือตัวเองให้ชัดยังเป็นเรื่องยาก

“เรียกหมอ... ไม่... อย่าเพิ่งให้ใครมาพบข้า” แม้แทบจะไร้สติแต่ยังมี ความขี้ใจคิด หากมีหมอเข้ามา หรือคนที่ติดตามมารู้เรื่องนี้ เกรงว่าความลับที่ปิดบังมานานจะไม่อาจรักษาไว้ได้อีกต่อไป “ขอข้าพักสักครู่” เสียงนั้น คล้ายคนกำลังมีนเมา เจ้าของห้องทำท่าทางรำคาญใจ

แต่ก่อนที่เซจินจื่อจะได้พูดอะไร กลิ่นแปลกประหลาดก็อวลอยู่ในห้อง ตอนแรกหญิงสาวคิดว่าเป็นกลิ่นตัวที่หอมเหมือนกับชาของชายหนุ่มที่เพิ่งพาเข้ามา ครู่เดียวถึงได้รู้ว่านี่ไม่ใช่กลิ่นชาเลย เหมือนกลิ่นควันของธูปหอมมากกว่า ร่างสูงตัวโตสายตามองหาที่มาของกลิ่นอย่างรวดเร็ว ก่อน จะพบว่ามิก้อนกลมขนาดเล็กหล่นอยู่ที่ด้านข้างประตู มีควันลอยออกมาอย่างช้าๆ เจ้าของห้องไม่รีรอที่จะหาคำตอบ เจ้าสิ่งนั้นก็ถูกโยนออกไปนอกหน้าต่างห้องทันที แต่ดูเหมือนจะสลายเกินไป เมื่อหันกลับมาชายหนุ่มที่ควรร นังกลับลุกขึ้นถอดเสื้อคลุมตัวนอกออกเสียแล้ว

ลู่เฟยฉีรู้สึกร้อนมาก ดวงตาพร่าไปด้วยหยดน้ำ “อย่าบอกใคร อย่าบอกใครนะ” เสียงที่เคยต่ำทุ้มบัดนี้กลับอ่อนหวานอ่อนวอนอย่างยิ่ง “ข้าไม่ทำอะไรเจ้าหรอก แค่... ข้างในมันร้อนเกินไป”

เซจินจื่ออยากจะทำอะไรกับชายคนนั้น แต่พอจะเอื้อมมือออกไปก็ต้อง

ชะงัก ทันทีที่เขาถอดเสื้อคลุมชั้นที่สอง สิ่งที่ไม่เห็นไม่ใช่แผงอกเปลือยของชายหนุ่ม แต่เป็นแถบผ้าขาวที่รัดอกเอาไว้ ผิวขาวผุดผ่องราวกับไม่เคยต้องแสงอาทิตย์กระจ่างอยู่เบื้องหน้า หญิงใบนั่งตะลึงมองสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

“เรื่องนี้เจ้าห้ามบอกใคร อย่า... ได้โปรดอย่าบอกใคร” ลูเฟยฉีขอร้องอ่อนหวาน ทุกอย่างไม่ควรเป็นเช่นนี้ แต่นางก็หยุดตัวเองไม่ได้ ช่างในร้อนวูบวาบ ร้อนราวกับไฟกำลังเผาไหม้ร่างกาย หากไม่ถอดเสื้อผ้าเพื่อระบายความร้อนออกเสียบ้างคงต้องตายจริงๆ ไม่เป็นไร... อย่างน้อยนางก็เป็นเพียงสตรีใบ้

แต่โชคชะตาอาจไม่ได้กำหนดให้ลูเฟยฉีโชคดีเช่นนั้น เสียงทุ้มที่ไร้ที่มาเอ่ยขึ้น

“ดูเหมือนน้ำชาหนึ่งจะมีปัญหาจริงๆ”

“ใคร” ลูเฟยฉีตื่นตัว พยายามหันไปมองรอบๆ แต่ก็ไม่มีใครเลย ไม่มีใครซ่อนอยู่ในห้องนั้นนอกจากสตรีที่ยืนอยู่ตรงหน้า “ใครพูด เจ้าซ่อนใครเอาไว้”

นิ้วมือเรียวยาวค่อยๆ ดึงผ้าคลุมใบหน้าออก เขียนใจดวงดงามอย่างแท้จริง แต่สิ่งที่น่าตกใจคือเมื่อริมฝีปากนั้นขยับ เสียงทุ้มเมื่อครู่ก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ข้าเอง ดูเหมือนว่าน้ำชาที่เจ้าดื่มแทนข้าจะมีปัญหา ลูกกลมๆ ที่มีควันนั้นก็น่าจะเป็นแผนล่ารองของมัน อีกเดี๋ยวมันคงจะหาทางเข้ามา เจ้ารอข้าอยู่ที่นี้”

“เจ้า... เจ้าเป็นชายเช่นนั้นหรือ” ลูเฟยฉีเอ่ยพร้อมกับส่ายลัก

“เจ้าเป็นหญิงได้ ทำไมข้าถึงจะเป็นชายไม่ได้” ชายหนุ่มในร่างสตรีเอ่ยพร้อมกับสาวเท้าเข้าไปใกล้ คำว่าข้อมือเล็กมากุมไว้แล้วจับชีพจร สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันที “นี่เป็นยาปลุกกำหนดชนิดรุนแรง ตอนนี้อย่างไร เจ้าคงร้อนตั้งไฟ ถ้าไม่รีบแก้ไข หากเป็นชายยุทธ์ก็ธาดูไฟแตก หากเป็นคน

ธรรมชาติอวัยวะภายในจะได้รับความเสียหาย”

ลูเฟยฉีไม่มีแม่แต่แรงจะดึงมือออก ยิ่งได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายพูดก็ยิ่งคิดว่าตัวเองโง่เขลาหนัก ไม่ควรทำตัวเป็นวีรบุรุษช่วยหญิงงามตั้งแต่แรก ตอนนี้ไม่เพียงความลับแตก ยังเสี่ยงจะได้รับอันตรายอีกต่างหาก หญิงสาวกัดปากแน่น พยายามระงับความร้อนในร่างกาย

“ละ...ถ้าเช่นนั้นต้องทำอะไร”

“ทำให้ยาบรรลู่เป้าหมายอย่างที่ผมควรจะเป็น” เสียงทุ้มเอ่ยเรียบนิ่ง หากเป็นคนที่คุณเคยจะสังเกตความสั่นเครือของเสียงบางช่วงได้

หญิงงามแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเชียงรู้ว่าร่างกายของตนในตอนนั้นก็ไม่ได้ปกติเช่นกัน แม้จะกำจัดก่อนหน้านั้นไปอย่างรวดเร็ว แต่เขาที่เข้าใกล้ มันก็ยังได้รับผลกระทบเล็กน้อย ร่างกายที่พยายามควบคุมอย่างดีมีอาการตื่นตัว โดยเฉพาะเมื่อได้เห็นร่างกายของสตรีตรงหน้า ตอนเป็นชายก็ดูเหมือนจะเป็นหนุ่มน้อยเจ้าสำราญ พอเป็นสตรีก็กลายเป็นหญิงงามได้เช่นกัน มองไปหน้าที่ไร้เคียงสาวราวกับเป็นคนละคนกับชายหนุ่มที่เพิ่งต่อกรกับ บุตรชายขุนนางก่อนหน้านั้นแล้ว ในอกของเขาก็ร้อนรุ่มอย่างแปลกประหลาด ผลลัพธ์ของควันเมื่อครู่อันที่จริงจะให้ขับออกก็ได้ แต่เขากลับยับยั้งเอาไว้ เป็นครั้งแรกในรอบสิบแปดปีที่เขาความรู้สึกเช่นนี้ เขาเคยคิดว่าไม่มีสตรีใดที่งดงามกว่าตน ไม่มีสตรีใดที่สามารถทำให้เขาสนใจได้ ดังนั้นนี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกบางอย่างกับใครบางคน ชายหนุ่มจึงไม่ยากกำจัดมันออกไป

“ทำอะไร ต้องทำอะไร” ลูเฟยฉีอยากรีบกำจัดความร้อนในร่างกายออกไป ช่วงขณะหนึ่งนางก็หวาดกลัวความตาย

“ก็แค่นอนลง แล้วทำตัวดีๆ” เขาสั่ง ก่อนจะจับร่างนั้นให้นอนลงบนเตียง

สถานการณ์มาถึงตอนนี้ ร่างกายของหญิงสาวก็ไร้แรงจะต้านทาน อยู่ในสภาวะเหมือนคนมีนมเมา ทุกอย่างพว่มีราวกับความฝัน มีความเจ็บ

ปวดครู่หนึ่ง ทรมานจนร้องไห้ออกมา แล้วก็ตามติดมาด้วยความรู้สึกจุกแน่นในอก หลากหลายอารมณ์ก่อกำเนิดขึ้นและลง พอคล้ายจะจบก็วนซ้ำอีกครั้ง และอีกครั้ง จนท้ายที่สุดความร้อนในร่างกายก็ระบายออกไป ลูเพยฉีไม่รู้ว่่าด้านนอกเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ลูเหยียนซุนชมการแสดงอีกชุดจบลงแล้ว เขารู้ว่านายใหญ่กำลัง ขึ้นไปคุยงานกับนายหญิงของร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงจึงเฟลิดเฟลิดกับบรรยากาศโดยรอบ จนกระทั่งเขามองเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งเดินกลับเข้ามาในร้านด้วยท่าทางหงุดหงิด อีกฝ่ายแต่งกายดี ดูเหมือนจะเป็นบุตรชายซุนนางสักคนหนึ่ง เมื่อนั่งลงที่โต๊ะแล้วก็เริ่มโววายวายกับผู้ติดตาม เขาไม่ได้ให้ความสนใจอีก

จนการแสดงจบลงนั้นแหละผู้ติดตามของทางฝ่ายนั้นจึงจึงใจเดินชนลูกค้ำอีกคนจนล้ม ทำให้เกิดเสียงดังทะเลาะวิวาทกัน เย่ไหลเซียงมีใช้ร้านน้ำชาธรรมดา จึงมีผู้คุ้มกันที่เตรียมเอาไว้ แต่เนื่องจากทั้งคู่ไม่ยอมหยุดแล้วเสียงยังดังขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่สนใจคำห้ามปรามของผู้คุ้มกัน จำต้องใช้กำลังลากตัวออกไป เมื่อลูกน้องเกิดเรื่อง ตัวเจ้านายกลับซ่อนตัวในฝูงชนแล้วพยายามเร้นกายออกไปทางด้านหลังของร้าน

ลูเหยียนซุนคิดว่าจะได้เห็นเรื่องสนุกจึงแอบตามชายคนนั้นไป เขาหยุดอยู่ที่ด้านหน้าห้องในทางเดินที่ว่างเปล่า ชายคนนั้นพยายามจะเปิดประตูเข้าไปด้านใน แต่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็ไม่สามารถเปิดออกได้ทันใดนั้นลูเหยียนซุนก็คล้ายจะคาดเดาบางอย่างได้ เขาเดินออกมาจากที่ซ่อน

“ที่นี่เป็นห้องพักส่วนตัวของคณนางในร้านน้ำชาเย่ไหลเซียง คุณชายท่านนี้เข้ามาที่นี่ทำไม”

คนที่ยืนทำท่าทางแปลกๆ เริ่มร้อนรน ก่อนหน้านี้เขาส่งคนมาวางยาแล้วไม่ใช่หรือ ประตูห้องก็ไม่ควรถูกปิดเอาไว้ แต่ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้

ขึ้นช้าแล้วช้าเล่า เพียงแค่ปรารถนาจะขึ้นชมสวนงามเขียนจื่อเท่านั้นเอง ตอน
นี้ยังมีอีกคนเข้ามาขัดขวางเขา ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห เหตุใดทุกอย่างไม่เป็นไป
ตามที่เขาต้องการเลย

“อย่ายุ่งไม่เข้าเรื่อง เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร”

ลู่อุ้ยยืนซุนยักไหล่ “ไม่รู้ แล้วท่านเล่ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร”

คำถามนี้ทำให้อีกฝ่ายซังก ลู่อุ้ยยืนซุนเป็นคนหน้าตาดี ผิวค่อนข้างขาว เสื้อผ้าที่เขาสวมก็เป็นของมีราคา ในฐานะหลานชายคนเดียวของ
ผู้ว่าสุไล้ลำดับที่สี่ผู้ดูแลกิจการร้านชาสกุลลู่อุ้ย เขาย่อมมีเงินทองใช้ไม่ขาดมือ
บุคลิกคุณชายเจ้าสำราญอย่างแท้จริง อย่างน้อยที่สุดเขาก็เป็นคนที่มีฐานะ
หรืออย่างมากเขาอาจเป็นบุตรชายของขุนนางที่เพิ่งเปิดตัว ไม่ได้่ออกสังคม
มากนัก เมืองหลวงมีขุนนางมากมาย ย่อมมีเลื้อซอ่นมั่งกรหมอบอยู่เต็มไป
หมด ชายคนนั้นนับว่าในหัวยังมีสมอง หลังจากตรองดูแล้วว่าได้ไม่คุ้มเสีย
จึงเดินออกไปด้วยท่าทางไม่สบอารมณ์ ทั้งแผนแรกและแผนสำรองล้มเหลว
ไม่เป็นท่า

เมื่อร่างนั้นจากไปแล้วชายหนุ่มก็เดินไปที่ประตู เขารู้มาว่าที่นี่คือห้อง
พักของคณงานในร้าน บางทีเป้าหมายของชายคนนั้นอาจเป็นเขียนจื่อก็ได้
เพราะเมื่อการแสดงของเขียนจื่อเริ่มขึ้น พวกเขาต่างก็นั่งอยู่ติดเวทีด้านหน้า
สุด อีกฝ่ายจ้องมองเขียนจื่อตาเป็นมัน แม้มองผ่านเพียงแวบเดียวก็ทำให้
ผู้คนรู้สึกไม่สบายใจ

เสียงไววยาวด้านนอกเงียบลงแล้ว คงเพราะเจ้านายออกไป คนที่
รับหน้าที่ก่อความวุ่นวายจึงหมดหน้าที่ของตนเอง ทางเดินกลับมาเงียบสงัด
อีกครั้ง คราวนี้ลู่อุ้ยยืนซุนได้ยินเสียงแว่วดังมาจากภายในห้อง แม้เสียง
นั้นจะเบาอย่างยิ่ง ทว่าเขาก็หุดี เขาได้ยินเสียงครางหวานของสตรีผสมกับ
เสียงคำรามของบุรุษ ใบหน้าของหนุ่มน้อยขึ้นสีแดง ต่อให้เขาเป็นหนุ่มเจ้า
สำราญ แต่เพิ่งอายุสิบห้าปีเท่านั้น เรื่องแบบนี้ไม่เคยลองทำมาก่อน กลับ
มาพบของจริงเข้าเสียแล้ว ว่าแต่ถ้านี่คือห้องของเขียนจื่อจริง แสดงว่ามีเจ้า

คนหยาบข้างบางคนกำลังทำร้ายเทพธิดาของเขาอยู่เช่นนั้นหรือ เขาตัดสินใจที่จะซ่อนตัวและรอดูว่าใครกันคือคนเลวที่กล้าแตะต้องเทพธิดาเซียนจื่อของเขา

ในที่สุดความรู้สึกมีนงก็จางหายไป สติของลูเฟยฉีค่อยแจ่มชัดขึ้น
กลิ่นธูปหอมจางหายกลายเป็นกลิ่นอบอวลแปลกประหลาด ร่างกายไม่ร้อนเหมือนเก่า แต่กลับรู้สึกเหมือนเป็นความอุ่นที่กระจายไปทั่วร่าง ครูหนึ่งจึงตามมาด้วยความรู้สึกเจ็บปวดช่วงกลางลำตัว

“ฤทธิ์ยาหมดเสียแล้ว”

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นราวกับกระซิบอยู่ข้างหูเรียกสติของนางกลับมา ไบหน้าสวยหวานของสตรีนางหนึ่งอยู่ใกล้ เส้นผมยาวตกระไบหน้า ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เป็นหญิงงามอย่างแน่นอน แต่เสียงที่หลุดออกมาจากปากกลับทุ้มลึกราวกับมหาสมุทร เมื่อมองเรื่อยลงมาจึงเห็นว่ามีลูกกระเดือกก้อนใหญ่อยู่ที่ลำคอ

“เจ้าเป็นชาย!” ลูเฟยฉีพวลุกขึ้นนั่ง

คนที่นอนใช้มือหนุนศีรษะมองด้วยท่าที่ขบขัน “เรื่องเมื่อครูยังไม่พอจะพิสูจน์ความเป็นชายของข้าอีกหรือ ช่วยลำนึกบุญคุณที่ข้าเปลื้องตัวช่วยเจ้าเอาไว้เสียด้วย”

ก่อนหน้านี้ลูเฟยฉียังรู้สึกมีนง จากนั้นภาพที่เกิดขึ้นค่อยๆ ย้อนทวนซ้ำในความทรงจำ ไบหน้าของนางแดงก่ำก่อนจะเปลี่ยนเป็นซีดขาว ถึงอย่างนั้นในฐานะนายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลู หญิงสาวยังคงสติและความคิดเอาไว้ได้ เมื่อพิจารณาถึงเหตุผลจึงเข้าใจการกระทำของอีกฝ่ายที่ต้องการช่วยเหลือตน แต่... แต่นางก็ยังคงเป็นสตรีที่เพ็งสุญเสียพรหมจรรย์อยู่ดีไม่ใช่หรือ

เทพธิดาเซียนจื่อลุกขึ้นยืน เมื่อร่างของเขาสะท้อนกับแสงที่ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาถึงได้เห็นว่าร่างกายภายใต้อาภรณ์สตรีนั้นเต็มไปด้วยกลิ่น

เนื้อ ร่างกายทุกส่วนได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี หากไม่ติดที่ใบหน้า
ดงามก็ควรนับได้ว่าเป็นยอดบุรุษคนหนึ่ง

ลูเฟยฉีลุกขึ้นใช้ผ้าห่อตัวแล้วก้มหยิบเสื้อผ้าขาวของของตัวเองขึ้น
มาจัดการเช่นเดียวกัน ชั้นตอนที่ยากที่สุดคือการพันผ้ารัดหน้าอก แต่
เนื่องจากเป็นสิ่งที่ต้องกระทำทุกวันตั้งแต่แตกเนื้อสาวจึงทำได้อย่าง
คล่องแคล่ว ไม่นานสองคนในห้องก็กลับเข้าสู่สถานะที่แปลกประหลาดอีก
ครั้ง ชายในอาภรณ์สตรี กับสตรีที่แต่งกายเยี่ยงบุรุษ

“เจ้าไม่ต้องห่วง เรื่องนี้อย่างไรข้าก็จะรับ...” เทพธิดาคอนันยังพูด
ไม่ทันจบประโยคด้วยซ้ำ

“ห้ามเจ้าบอกใครเรื่องนี้ เราต่างก็รู้ความลับของกันและกัน เจ้าไม่
บอกใครว่าข้าเป็นสตรี ข้าไม่บอกใครว่าเจ้าเป็นบุรุษ ต่างคนต่างรักษา
ตำแหน่งหน้าที่อันเหมาะสมของกันและกันเอาไว้” นางกตเสียงให้ต่ำ ท่าที
ของนายใหญ่แห่งหมู่บ้านซาสกุลลู่กุดทับผู้ฟังที่ยืนกอดอกมองมาอย่างไม่
เข้าใจ

“แล้วเรื่องเมื่อครู่ล่ะ”

“ก็แค่ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น อยากรู้ก็ไม่ได้เสียหายอะไรอยู่
แล้ว ส่วนเรื่องที่เจ้าช่วยเหลือข้าวันนี้ ข้าจะส่งของกำนัลมาตอบแทนเจ้า
ในภายหลัง”

“แค่นี้...”

“ถ้าเจ้าอยากได้รางวัลมากกว่านี้ ข้าจะหาทางส่งมาให้เจ้าเอง อยากรู้
วันนี้ข้าก็ช่วยเจ้าไว้เหมือนกัน ถือเสียว่าต่างคนต่างทำความดี... ดีหรือไม่”
เมื่อพูดจบลูเฟยฉีก็เดินไปเอาพัดดำเหล็กที่ใช้ขัดประตูดอก โพล์หน้าอก
ไปมองนอกห้องจนแน่ใจว่าไม่มีใครเห็นก็หันกลับมาองเจ้าของห้องอีกครั้ง
“ขอบคุณสำหรับเรื่องวันนี้ แล้วก็ได้โปรดลืมเรื่องที่เกิดขึ้นด้วย”

หญิงสาวก้าวออกมาจากห้อง ในใจของนางเต็มไปด้วยความคิดมาก
มาย แต่ใครจะรู้ว่า แม้นางจะมองสำรวจอย่างดีแล้ว ก็ยังมีร่างที่ซ่อนอยู่

ปรากฏตัวออกมา ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่คนผู้นั้นเป็นคนคุ้นเคยอย่าง ลู่เหยียนซุน แต่ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะทันได้พูดอะไร ก็ถูกมือของลู่เหยียนซุนปิดปาก ไว้ ก่อนจะลากออกไปด้านนอก

คนของร้านชาสกุลลู่รออยู่นานแล้ว เมื่อเห็นเจ้านายกลับมาอย่าง ปลอดภัยก็เบาใจ ก่อนจะพากันเดินทางกลับไปที่บ้าน ทว่าตลอดเส้นทาง นั้นลู่เหยียนซุนแอบแต่มองนายใหญ่ เมื่อกลับถึงร้านและอยู่ในสถานที่ส่วน ตัวอันเหมาะสมพวกเขาจึงได้สนทนากัน

“คนในหมู่บ้านชาสกุลลู่ต่างก็สงสัยว่านายใหญ่ของพวกเราไม่สนใจ สตรี แต่อันที่จริงแล้วเพราะรสนิยมของท่านสูงส่ง ไม่สนใจสตรีธรรมดา กลับคิดว่าเทพธิดาเซียนจื่อไปครอบครอง ซ้ำติดตามข่าวนางมานาน เผื่อว่าวันนี้มาโดยตลอด รู้สึกว่าตนโชคดีที่ได้ดูการแสดงของนาง แต่ท่านกลับ... โชคดียิ่งกว่านั้น” ปฏิสระไม่ได้ว่าลู่เหยียนซุนรู้สึกอิจฉา เทพธิดาในใจของ เขากลับถูกนายใหญ่คว้าไปครอบครอง

ลู่เหยียนซุนไม่รู้ว่าจะควรทำหน้าอย่างไรกับความเข้าใจผิดนี้ “ห้ามเจ้าเอา เรื่องนี้ไปบอกใคร เข้าใจหรือไม่ ระหว่างข้ากับเซียนจื่อของเจ้าเป็นเพียง เรื่องเข้าใจผิด เป็นเหตุบังเอิญเท่านั้น”

“นี่ท่านจะเป็นบุรุษที่ไร้ความรับผิดชอบหรือ” ผู้พูดแสดงท่าทีไม่ พอใจ “ถึงเซียนจื่อจะเป็นเพียงนักดนตรีในร้านน้ำชา หรือเป็นหญิงไ้ก็ตาม แต่ท่านครอบครองนางแล้ว อย่างน้อยก็ต้องมอบตำแหน่งภรรยาหรือ อนุภรรยาให้นางบ้าง ไม่ใช่จะปิดความรับผิดชอบเช่นนี้”

นายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลู่ปวดศีรษะขึ้นมาทันที ทำให้ลู่เหยียนซุนถึงเป็นคนดีได้ผิดที่ผิดเวลาเช่นนี้ “ไม่ใช่ข้าไร้ความรับผิดชอบ แต่เรื่อง นี้เกิดขึ้นโดยความไม่เต็มใจของเราสองคน เซียนจื่อของเจ้าถูกคนร้ายวางยา พวกเราตกอยู่ในสถานการณ์ที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ แล้วเรื่องนี้ข้าก็ตกลง กับเซียนจื่อเรียบร้อยแล้ว เจ้าอย่าทำเป็นเรื่องใหญ่ได้หรือไม่”

“ข้าไม่คิดว่าท่านจะเป็นคนเช่นนี้ ถ้าท่านไม่ยอมรับผิดชอบ ข้าจะ

ขอรับผิดชอบนางเอง”

“นางไม่ยอมรับเจ้าหรือ” ภูเพยฉีพูดตัดรำคาญ เกรงว่าเทพธิดาคคน นั้น ต่อให้เป็นฮ่องเต้มายืนอยู่ตรงหน้า นางก็คงไม่ยอมรับฐานะใดแน่นอน

“ทำไม อย่าดูแคลนข้า้นักนะนายใหญ่ ถึงข้าจะเด็กกว่าท่าน แต่ก็ เป็นถึงหลานชายของผู้อาวุโสสี่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลู่ ในบรรดาคคนในหมู่บ้าน ชาสกุลลู่ ท่านปู่ข้าร่ำรวยที่สุด ข้าไม่เชื่อว่าข้าจะไร้เสน่ห์หรือด้อยต่ำกว่าท่าน” เจ้าเด็กน้อยดี้อันไม่ยอมแพ้

วันรุ่งขึ้นลู่เหยียนซุนเดินทางไปที่ร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงอีกครั้ง ได้ พบกับเทพธิดาในดวงใจและถูกนางหักอกอย่างรวดเร็ว เขากลับมาหา นายใหญ่ด้วยดวงตาแดงก่ำ

“นางปฏิเสธข้าจริง ๆ ด้วย”

นายใหญ่ที่กำลังเตรียมใบชาสำหรับนำเสนอให้ท่านฮ่องเต้ส่ายหน้า อย่างน้อยเรื่องนี้ก็จบลงแล้ว คงเหมือนความฝันเพียงตื่นหนึ่งเท่านั้น แต่ ใครเล่าจะรู้ว่า... ทันทีที่คิดว่าคงจะไม่ได้พบกันอีก เมื่อนางเดินทางไป ที่ตำหนักฮ่องเต้เพื่อนำเสนอใบชา ท่านฮ่องเต้ผู้นั้นจะประารถนาดีมีชาพร้อมกับการฟังเสียงดนตรีในอุทยาน และผู้ที่นั่งเล่นพิณโดดเด่นเดียวในศาลาก็คือ เทพธิดาแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียง

สาม เรื่องไม้คาคับ

เมื่อเดินทางมาถึงตำหนักของอ่องสี่จ้าวช่างไห่ที่รับผิดชอบในการคัดเลือกชาเพื่อใช้ในงานเลี้ยงของวังหลวงปีนี้ นายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุล ลู่มิคิดว่าจะได้พบเทพธิดาแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงที่นี่ ฝ่ายนั้นนั่งอยู่ในศาลาพร้อมเครื่องดนตรีประจำตัว แม่เข้าไปแล้วก็ทำเพียงแค่อายัดตา ขึ้นมามองเล็กน้อยเท่านั้น

ลู่เฟยฉีตั้งความสนใจกลับมาจากร่างนั้นอย่างรวดเร็ว แล้วให้ความสนใจท่านอ่องที่อยู่เบื้องหน้ามากกว่า จ้าวช่างไห่เป็นพระอนุชาของฮ่องเต้ องค์ปัจจุบัน ปีนี้เขาอายุสามสิบห้าแล้ว แม้จะต่างพระมารดา แต่ทั้งสองก็เติบโตมาด้วยกัน ความสนใจของอ่องสี่มุ่งเน้นที่งานด้านความบันเทิงมากกว่า เช่น การละคร การดนตรี รวมไปถึงความสนใจเรื่องอาหารการกิน เมื่อวังหลวงจัดงานเลี้ยง จึงมอบหน้าที่ในการจัดหาใบชาให้อีกฝ่าย รับผิดชอบ

จ้าวช่างไห่มีรูปร่างท้วม ใบหน้ากลม ทำให้ดูเหมือนเด็กมากกว่า รอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้าตลอดเวลา แต่ลู่เฟยฉีกลับรู้สึกว่ภายใต้ใบหน้า

ยิ้มแย้มมีบางอย่างซ่อนอยู่ในดวงตาคู่นั้น แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าจะต้องใส่ใจ

“ข้าน้อยลู่เพยฉีจากหมู่บ้านชาสกุลลู่ขอถวายบังคมพะยะค่ะ”

“ได้ยินชื่อเสียงของหมู่บ้านชาสกุลลู่มานาน ข้าเองก็คุ้นเคยกับชาของพวกเจ้าเช่นกัน โดยเฉพาะชาข้าวหมักของหมู่บ้านชาสกุลลู่ นับว่าเป็นอันดับหนึ่งจริงๆ” จ้าวช่างไห่เอ๋ยชม พร้อมกับผายมือให้แขกนั่งลงที่เก้าอี้ก้านหนึ่งขงโต๊ะ

ภายในศาลาเริ่มมีเสียงพิณบรรเลงแผ่วเบา บางทีในเมืองหลวงอาจมีคนไม่มากที่สามารถเรียกตัวเทพธิดาเซียงจื่อมาแสดงเป็นการส่วนตัวได้อ่านาจเบื้องหลังของร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงยังสามารถปกป้องคนของตนเองไม่เช่นนั้นบุตรชายขุนนางคงไม่ต้องใช้ความพยายามมากมายเพื่อจะนอนกับนักดนตรีคนหนึ่ง เพราะว่าเงินและอำนาจของเขาไม่สามารถใช้ได้ใ้ร้านน้ำชาเย่ไหลเซียง

“วันนี้ข้าน้อยเตรียมชาชั้นยอดหลายชนิดของหมู่บ้านชาสกุลลู่มาให้ท่านอ่องได้เลือก มีชาบางชนิดที่ยังไม่ได้ขาย คนทั่วไปไม่มีโอกาสได้ลิ้มรสพะยะค่ะ”

ท่านอ่องพยักหน้ารับด้วยท่าที่พึงพอใจ แต่ก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดไปมากกว่านี้ เขาก็ยกมือขึ้นห้ามเสียก่อน “รอสักครู่ ความจริงวันนี้ไม่ได้มีหมู่บ้านชาสกุลลู่เท่านั้นที่มาเสนอชาให้ข้า” ท่านอ่องรับสั่งด้วยรอยยิ้ม คอยสังเกตท่าทีของลู่เพยฉีอย่างระมัดระวัง ดูเหมือนนายใหญ่ของหมู่บ้านชาสกุลลู่จะไม่ได้แปลกใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นสักเท่าไร

หลังจากที่เอ๋ยค่านั่นไม่นานนัก พ่อบ้านของตำหนักอ่องก็นำทางชายหนุ่มหญิงสาวอีกกลุ่มหนึ่งเข้ามา ลู่เพยฉีเพียงแค่นั่งไปมองเล็กน้อยทั้งหมดไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับนาง เพราะชายหนุ่มอายุราวยี่สิบปีคนนั้นครั้งหนึ่งเคยถูกเสนอชื่อให้รับช่วงต่อตำแหน่งนายใหญ่ของหมู่บ้านชาสกุลลู่ต่อจากบิดาของนาง บุตรชายของนายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุลตง... ตง-

หมิงเจ้อ ส่วนสตรีที่เดินตามหลังมาคือตงหมิงฮวาผู้เป็นท่านอา น้องสาวของตงหมิงหวัง ที่รับผิดชอบกิจการร้านชาทั้งหมดของสกุลตง ปีนี้นางอายุสามสิบสองแล้ว แต่ยังคงงดงาม ทั้งยังครองตนเป็นโสดมาโดยตลอด

“ตงหมิงเจ้อจากหมู่บ้านชาสกุลตงถวายบังคมท่านอ๋องสี่พะยะคะ”
เมื่อเขากล่าวแล้วสตรีด้านหลังก็ย่อกายทำความเคารพก่อนจะแนะนำตัวเป็นลำดับต่อมา จากนั้นจึงหันมามองคนที่นั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“นายใหญ่ลู่”

ตงหมิงเจ้อเป็นฝ่ายกล่าวคำทักทายก่อน และดูไม่ได้แปลกใจนักที่ได้พบกัน เรื่องที่หมู่บ้านชาสกุลลู่ได้นำเสนอชาแก่ท่านอ๋องคงเป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไป แต่เรื่องของหมู่บ้านชาสกุลตงกลับปิดข่าวเงียบ ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น ลู่เฟยฉีก็ปรายตามองลู่เหยียนซุนที่นั่งอยู่ด้านหลังให้สงบสติอารมณ์ ในขณะที่ตนเองกล่าวทักทายกลับด้วยรอยยิ้ม

“คุณชายตง”

อ๋องสี่จ้าวช่างให้หัวเราะอย่างอารมณ์ดี “พวกเจ้าล้วนเป็นคนคุ้นเคยวันนี้ก็ถือเสียว่ามาตีสนิทด้วยกัน แลกเปลี่ยนความรู้” จากนั้นจึงโบกมือให้ข้ารับใช้นำเตาและอุปกรณ์ชงชามาอย่างละชุด แล้ววางไว้เบื้องหน้าพวกเขา “การชงชาถือเป็นศิลปะอย่างหนึ่งของการตีสนิท ดังนั้นคงไม่ว่าอะไรหากพวกเจ้าจะใช้วิธีการชงชาที่ดีที่สุดของพวกเจ้าให้ข้าได้ชม”

ชาแต่ละชนิดล้วนมีวิธีการชงที่แตกต่างกัน ใบชาบางชนิดต้องอยู่ในน้ำที่ไม่ร้อนหรือเย็นจัด ชาบางชนิดต้องล้างใบชาด้วยน้ำร้อนจัดเพื่อกำจัดรสฝาดออกในน้ำแรก และใบชาบางชนิดก็ต้องการน้ำอุ่นที่ไม่ถึงกับเดือดด้วยการแช่ใบชาในระยะเวลาที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นการชงชาจึงนับว่าเป็นศิลปะประเภทหนึ่ง ชาชนิดเดียวกันเมื่อได้รับการชงที่แตกต่างกัน ย่อมให้รสชาติและกลิ่นไม่เหมือนกัน คนที่ปลูกชาต้องเข้าใจสุนทรีย์ของชาแต่ละชนิดได้ดีมาก

ครั้งนี้ทางฝ่ายสกุลตงให้ตงหมิงฮวาเป็นคนชงชา ด้วยท่าทางสง่างาม

ไบหน้าเขี้ยววน แม้แต่เสื้อผ้ากรุยกรายก็ช่วยให้การชงชาดูงดงามมากขึ้น
ชาที่พวกเขาแนะนำเสนอในวันนี้เป็นชาที่เก็บเกี่ยวในฤดูร้อนที่ทิ้งความอุ่นเอาไว้
ในท้อง ทำให้รู้สึกว่าร่างกายจะอบอุ่นในฤดูหนาว หลังจากที่ล้างใบชาด้วย
น้ำอุ่นถึงสองครั้ง สีของน้ำชาจึงกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อน กลิ่นหอมไอแดด
ลู่เพยฉีกกับลู่เหยียนซุนก็ได้รับชามาคนละถ้วยเช่นกัน ต้องยอมรับว่าชาชนิด
นี้ของสกุลตงไม่ธรรมดาเลย ท่านอ๋องสี่เองก็พึงพอใจ

จากนั้นจึงถึงคราวของสกุลลู่ซึ่งลู่เพยฉีกจะลงมือชงชาด้วยตนเอง นาง
ยกแขนเสื้อขึ้นเล็กน้อย ซ้อมือขาวโพลีให้เห็น ใบหน้าจริงจังจ้องมองกา
ชา รอให้ได้ยินเสียงน้ำเดือดก็ยกขึ้นตั้งไว้บนฝารอให้ความร้อนลดลงเล็กน้อย
แทนที่จะใช้ชาชนิดอื่น นางตัดสินใจนำชาลู่ซุนเทียนขึ้นนำเสนอ เพียง
แค่เปิดกระบอกไม้ไผ่ชา กลิ่นหอมก็ลอยอวล นางใส่ชาลงในกาอีกใบแล้ว
ล้างด้วยน้ำเปล่าหนึ่งครั้ง จากนั้นค่อยเทน้ำอุ่นลงในกาที่ละนิดแล้วหยุดครู่
หนึ่งจึงเทครึ่งต่อไป ทุกครั้งที่นางเทชาลงในกา กลิ่นหอมของชาจะยิ่งเพิ่ม
มากขึ้น แม้แต่คนที่นั่งเล่นพิศในศาลาก็อดไม่ได้ที่จะเงยหน้าขึ้นมองที่มา
ของกลิ่นนี้

หญิงสาวในอาการของชายหนุ่มก้มศีรษะลงขณะที่รินน้ำชาสีเหลือง
ปนเขียวเล็กน้อยออกมาใส่ถ้วยชาแต่ละใบ ท่าทางจริงจังและทำทุกอย่าง
ด้วยความประณีตงดงามน่ามอง แม้จะคิดว่านางเป็นบุรุษ ก็ต้องกล่าวว่า
เป็นบุรุษรูปงามที่น่ามองอย่างยิ่ง

ท่านอ๋องสี่รับถ้วยชามาด้วยความสนใจ เริ่มต้นด้วยการดม กลิ่น
หอมของชาชนิดนี้แตกต่างออกไป ให้ความสดชื่นของอากาศและดอกไม้ นี่
คือกลิ่นของฤดูใบไม้ผลิเหมือนกับชื่อของมัน สิ่งพิเศษกว่าคือเมื่อดื่มไป
แล้วจะช่วยให้ร่างกายรู้สึกสบาย ผ่อนคลาย และกลิ่นที่ทิ้งค้างเอาไว้ในปาก
นั้นน่าเหลือเชื่อจริงๆ จ้าวช่างไห้เป็นคนชอบดื่มชา เขาเสาะหาชาที่ดีที่สุดไป
ทั่ว ไม่ว่าชาจะหายากแค่ไหนก็ตาม ก่อนหน้านี้รู้ว่าหมู่บ้านชาสกุลลู่มีชาที่ดี
มากมาย แต่ชาลู่ซุนเทียนนี้เขาเพิ่งเคยได้ลิ้มรสเป็นครั้งแรก ผสานกับเสียง

ดนตรีไพเราะ บรรยากาควันนี้ช่างยอดเยี่ยม

ตงหมิงสวมมองไปหน้าที่เต็มไปด้วยความพึงพอใจของท่านอ๋อง มีความริษยาซุกซ่อนอยู่ นางเองก็ได้ลิ้มรสชาติใหม่ของสกุลลูแล้ว ทุกครั้งนางจะพบว่าสกุลลูก้าวไปข้างหน้าสกุลตงหนึ่งก้าวเสมอ โดยเฉพาะเด็กคนนี้นี้ แม้จะรับช่วงต่อจากบิดาตั้งแต่อายุยังน้อย แต่ก็เยี่ยมไปด้วยพรสวรรค์ในช่วงเวลาหลายปีมานี้สกุลลูมีใบชาและวิธีการหมักชาที่แปลกใหม่อยู่เสมอ หากไม่ใช่ลูเฟยฉีแล้วจะเป็นใครได้อีกเล่า แต่ถึงอย่างนั้นสกุลตงก็ยังมีตงหมิงเจ๋อที่สามารถเซ็ดหน้าซุตาได้

คราวนี้ก็ถึงเวลาที่ท่านอ๋องต้องเลือก ต่างคนต่างนำเสนอชาที่ดีที่สุดของตนเองแล้ว และชงด้วยวิธีการที่ดีที่สุดเช่นกัน จ้าวช่างไห่แสดงท่าที่หนักใจ

“ชาของพวกเจ้าต่างก็มีเอกลักษณ์ของตนเอง ชาหยางกวางของสกุลตงดื่มแล้วอบอุ่น กลิ่นคล้ายแสงแดดอ่อน ส่วนชาลูซุนเทียนของสกุลลูก็ให้ความรู้สึกสดชื่น กลิ่นหอมแรกของฤดูใบไม้ผลิ ข้าเฝ้ารู้ว่าควรเลือกชานิดใดดี” ท่านอ๋องกล่าวด้วยท่าที่หนักใจ

ลูเฟยฉียิ้มแยม “ทูลท่านอ๋อง การดื่มชาที่จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับชานิดนั้นดีแค่ไหนเพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องเลือกให้เหมาะสมแก่สภาพอากาศด้วยพะยะค่ะ ชาหยางกวางดื่มแล้วอบอุ่นเหมาะสมที่จะใช้ดื่มในฤดูหนาว ส่วนชาลูซุนเทียนของข้าน้อยให้ความรู้สึกสบาย ผ่อนคลาย เหมาะสมในการดื่มช่วงฤดูร้อนและฤดูใบไม้ผลิที่อากาศอุ่นขึ้น ดังนั้นท่านอ๋องเลือกชาให้เหมาะสมแก่ช่วงเวลาที่จัดงานเลี้ยงในวังหลวงก็พอพะยะค่ะ”

การมาที่นี้ของนางมิใช่มาโดยไร้การเตรียมตัว ไม่เพียงคัดเลือกชาที่ดีที่สุดเท่านั้น ยังคำนึงถึงผลลัพธ์เอาไว้ด้วย งานเลี้ยงของวังหลวงจัดขึ้นในช่วงฤดูร้อน ชาที่นางเตรียมมาในวันนี้สีในทำเป็นชาที่มีฤทธิ์ร้อนน้อยที่สุด เมื่อดื่มแล้วจะช่วยให้ร่างกายเย็นสบายขึ้น ชาลูซุนเทียนไม่ใช่ชาที่มีฤทธิ์เย็นที่สุด แต่เมื่อมีคู่เทียบอย่างชาหยางกวางที่มีฤทธิ์ร้อน ย่อมมีความเหมาะสม

สมมากกว่า

ดวงตาของอ่องสี่เป็นประกาย พยักหน้ารับอย่างอารมณ์ดี “ถูกของเจ้า ซาหยางกวางตี๋มแล้วร้อน ใช้ในงานช่วงฤดูหนาวเหมาะสมกว่า ส่วนซา ลู่ซุนเทียนตี๋มแล้วเย็นสบาย ใช้ในฤดูร้อนดีกว่า งานชมดอกไม้ของวังหลวง จัดขึ้นกลางปี เป็นช่วงเวลาที่ร้อนที่สุด ดังนั้นซา ลู่ซุนเทียนของสกุลลู่เหมาะสมกว่า”

ตั้งแต่ต้นจนจบตงหมิงเจ้อไม่ได้เอ่ยพูดสักประโยค เขาเพียงยิ้มแล้วมองหน้าลู่เฟยฉี ขณะที่ได้ยินคำตัดสินของท่านอ่องก็ยังไม่แสดงอารมณ์อื่นใด “เป็นสกุลตงของเราที่ประมาทเกินไป มุ่งหวังแต่อยากจะนำเสนอชาติที่ดีที่สุดของสกุลตงให้ท่านอ่องได้ดีมี นำเสียดายเพราะสกุลตงเองก็มีชาติให้ฤทธิ์เย็นเช่นกัน หากว่ามีโอกาส...”

“แต่นั้นก็ไม่ใช่ชาติที่ดีที่สุดของพวกท่าน เพราะถ้าชาติที่มีฤทธิ์เย็นของท่านดีที่สุด ท่านควรจะรีบนำเสนอแต่แรกนะขอรับ” ลู่เฟยฉีขัดบทสนทนา นั้นด้วยท่าที่สงบ นางเคยพบตงหมิงเจ้อหลายครั้ง แม้ชายคนนี้จะนับเป็นลูกพี่ลูกน้องของนาง แต่เพราะสายเลือดครึ่งหนึ่งในร่างกายของเขาเป็นของตงหมิงหวัง ชายหนุ่มจึงได้รับสืบทอดความเจ้าเล่ห์ติดตัวมาด้วย นางไม่เคยอ่านออกว่าเขาคิดอะไร จึงไม่เคยประมาทเขา

จ้าวซ่างไห่มองคนทั้งสองสลับกันไปมา ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยท่าที่สนุกสนาน “ข้ายินดีที่จะลองซาของหมู่บ้านซาสกุลตง แต่นำเสียดายที่ต้องขอเป็นโอกาสหน้า วันนี้ชาติจะได้ใช้ในงานเลี้ยงของวังหลวงถูกตัดสินแล้ว” แม้จะมีท่าที่ไม่จริงจัง ทว่าน้ำเสียงของท่านอ่องก็มีน้ำหนักมากพอจะยุติข้อโต้แย้งทั้งหมดได้

“พะยะค่ะท่านอ่อง” ตงหมิงเจ้อยอมรับด้วยรอยยิ้ม “ขอแสดงความยินดีกับหมู่บ้านซาสกุลลู่ด้วย”

“ขอบคุณคุณชายตง” ลู่เฟยฉียอมรับไมตรี

ลู่เหยียนซุนที่นั่งอยู่ด้านหลังก็พลอยมีรอยยิ้มไปด้วย ไม่ว่าเขาจะ

รู้สึกอย่างไรกับนายใหญ่ แต่คนที่เขาไม่ชอบมากที่สุดก็คือบรรดาคนสกุล
ตง ความเกลียดชังนี้อาจได้รับถ่ายทอดมาจากผู้อาวุโสสามลู่จ้านซึ่งมักจะ
เล่าเรื่องราวเลวร้ายที่คนสกุลตงทำกับพวกเขาในตอนที่ยังใหญ่คนเก่าเสีย
ชีวิต กระทั่งจนถึงบัดนี้ก็ไม่มีหลักฐานว่าการเสียชีวิตของอดีตนายใหญ่เป็น
เพียงการปล้นจากโจรทั่วไปหรือเป็นความตั้งใจของตงหมิงหวังกันแน่ และ
เนื่องจากพวกเขาต้องทำตามกฎหมาย เมื่อไม่มีหลักฐานก็ไม่สามารถทำ
อะไรกับอีกฝ่ายได้ ความเกลียดชังจึงฝังแน่นอยู่ในหัวใจของเด็กกรุงหลัง
ทุกคน

เมื่อซาได้รับเลือกแล้ว ที่เหลือมีเพียงแค่การตีหมิงเล็กน้อย

เทพธิดาแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงรับหน้าที่เล่นดนตรีตั้งแต่ต้นจนจบราวกับ
ว่าถูกแยกออกจากโลกภายนอก ต้องยอมรับว่าร่างกายนั้นเมื่อมองจากที่
ห่างไกล ไม่มีส่วนสูงใดมาเปรียบเทียบ ก็เป็นยอดหญิงงามคนหนึ่ง ดวงตา
ที่โผล่พ้นผ้าคลุมหน้าลึกลับราวกับมหาสมุทร นิ้วเรียวยาวขาวผ่องกรีดยาย
พิดเหมือนกำลังเต้นระบำ เพลงแล้วเพลงเล่า ลู่เฟยจิมองภาพนั้นนิ่งนาน

“ถึงเวลาอันสมควรแล้ว ข้าน้อยกับท่านอาหญิงต้องขอตัวก่อน
พะยะค่ะ”

ตงหมิงเจอกับตงหมิงฮวาไม่ได้รั้งอยู่นาน พวกเขาพ่ายแพ้แล้วจึง
ขอตัวกลับอย่างรวดเร็ว ท่านเองก็ไม่ได้รั้งเอาไว้ ตอนนี่จึงเหลือเพียง
ลู่เฟยจิมกับลู่เหยียนซุน ท่ามกลางเสียงบรรเลงดนตรี ท่านเองก็เฝ้าถาม
ขึ้นมา

“นายใหญ่ลู่คิดว่าเซียนจือผู้หนึ่งดงมหรือไม่”

คนที่กำลังตีฆ้องอยู่แทบล้าลัก ก่อนจะกลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว
“งดงมพะยะค่ะ ถ้ามองจากดวงตาของนางก็นับว่าเป็นหญิงงามคนหนึ่ง
พะยะค่ะ” นางตอบออกไปตามความจริง ไม่กล้าพูดไปมากกว่านี้ อยู่ภาย
ใต้เสื้อผ้าสตรีกังมออยู่หรวก แต่ถ้าถอดออกมาแล้ว เกรงว่าจะทำให้หลาย

คนต้องตกใจมากกว่า

“เจ้าคิดว่าถ้าข้าขอให้นางมาเป็นอนุชานางจะยอมหรือไม่”

คราวนี้ไม่ใช่เพียงลูเฟยฉีเท่านั้นที่ตกใจ แม้แต่ลูเหยียนซุนเองก็เช่นกัน ถึงจะถูกนางปฏิเสธกลับมา แต่อย่างไรเสียจิตใจก็เป็นเทพธิดาในใจของเขาเสมอ ก่อนหน้านั้นนางถูกนายใหญ่ครอบครองก็เรื่องหนึ่ง ตอนนี้จะกลายเป็นอนุชานางของท่านเองเสียแล้ว เขาได้แต่สะกิดนายใหญ่ให้ช่วยออกหน้า ได้ยินมาว่าท่านอ๋องสี่ผู้นี้มีพระชายาและอนุชานามากมาย เสียเงินจิ้งจอกแดงแต่ก็เป็นใบ้ เกรงว่าเข้าไปมีแต่จะถูกรังแก

ลูเฟยฉีบัดมือที่พยายามสะกิดออก พูลต่อท่านอ๋องด้วยสีหน้าสงสัย “ข้าน้อยได้ยินมาว่าเสียนจื่อผู้นี้พูดไม่ได้ ถึงนางจะงดงามและมีฝีมือด้านการเล่นดนตรีเป็นเลิศ แต่ถ้าสนทนากันไม่ได้ พูดจากรู้เรื่อง บางทีอาจจะขัดข้องไม่ถูกใจนักพะยะค่ะ”

“ข้าเอานางมาเป็นเมีย ไม่ได้เอานางมาเป็นคู่สนทนาเสียหน่อย” ท่านอ๋องเอ่ยพลางหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “ในฐานะบุรุษด้วยกัน เจ้าก็น่าจะรู้เรื่องบนเตียง บางทีไม่ต้องพูดจากรู้สึกคำก็เข้าใจกันได้”

“คงเป็นเช่นนั้นพะยะค่ะ” นายใหญ่แห่งหมู่บ้านซาสุกลูหัวเราะเสียงแห้ง คิดหาทางไม่ให้ความลับของบุรุษผู้นั้นถูกเปิดเผย หากท่านอ๋องจับได้ว่าเขาเป็นชายปลอมกายมา เกรงว่าศิระคงไม่อาจรักษาเอาไว้ได้ “สำหรับข้าน้อย สตรีไม่ได้มีไว้ครอบครองเพียงอย่างเดียวพะยะค่ะ บุรุษอย่างเราบางครั้งพอได้มาครอบครองแล้วก็เกิดความเบื่อหน่าย เสียนจื่อเป็นใบ้สนทนาพูดจากรู้ไม่ได้ หลังจากลิ้มรสรักแล้วก็คงสิ้นเสน่ห์ เหมือนดอกไม้ที่เด็ดดมจากต้นแล้วกลีบก็จางหาย มีลู่ปล้อยให้ดอกไม้อยู่กับต้น แวะเวียนมาชมชั่วคราวครั้งชั่วคราว ความเสน่ห์เช่นนั้นจะทำให้เรารู้สึกกระชุ่มกระชวยมากกว่าพะยะค่ะ เสียนจื่อก็เหมือนดอกไม้แห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียง ที่นางมีคุณค่าเพราะไม่เคยมีขายได้แต่จะต้องนางมาก่อน สถานะเช่นนั้นจะทำให้ทุกครั้งที่ท่านอ๋องได้พบนางมีความหมายพะยะค่ะ”

“นายใหญ่ลู่หมายความว่าข้าไม่ควรรับนางมาเป็นอนุชายาเช่นนั้น หรือ” ท่านอ๋องถามด้วยท่าที่สนใจ ไม่ได้โกรธกับสิ่งที่นางพูด ลู่เฟยฉีลอบ ถอนหายใจแล้วพยักหน้า

“พะยะค่ะ ปล่อยให้นางเป็นเทพธิดาแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงดีกว่า จะเก็บนางเอาไว้ในตำหนักหลังของท่านอ๋อง กลายเป็นดอกไม้ที่เหี่ยวเฉา รอวันโรยรา”

จ้าวซ่างให้หยุดคิดครู่หนึ่ง ก่อนพยักหน้า “จริงของเจ้า ตอนนี้อ้าหลง รูปนาง หลงฝีมือการเล่นดนตรีของนาง แต่หลังจากนี้ถ้าได้ครอบครองนาง แล้ว ทั้งความงามและฝีมือการเล่นดนตรีก็อาจไม่มีค่าอะไรอีก”

ลู่เฟยฉีนซุนไต่ยืนเช่นนั้นก็ถอนหายใจยาว ในใจชื่นชมนายใหญ่ที่ ออกตัวปกป้องเทพธิดาเซี่ยนจื่อของเขา ไม่ได้ปล่อยให้นางล่องลอยไปตาม ยถากรรม เมื่อมองไปที่สตรีในศาลา นางยังคงก้มหน้าตั้งใจดีดพิณของนาง ต่อไป ไม่ได้รับรู้ว่ามีครู่อันตรายใหญ่หลวงอยู่ใกล้เพียงนิดเดียวเท่านั้น

หลังจากดื่มชาต่อสักพัก ลู่เฟยฉีก็ขอตัวกลับ และจะส่งเถ้าแก่ร้าน ชาสกุลลู่มาคอยติดต่อบริการสั่งจากท่านอ๋องสักทีหนึ่ง

จ้าวซ่างใหม่มองร่างของสองพี่น้องสกุลลู่เดินจากไป เมื่อลับสายตา เสียงดนตรีก็หยุดลง ซ้ำรับใช้ทั้งหมดถูกไล่ออกจากบริเวณนั้น ร่างที่นั่งเล่น พิณก็ลุกขึ้นยืนเติมความสูง มิได้สงวนท่าทีเยี่ยงสาวงามอีกต่อไป เขาเดิน เข้ามานั่งลงเบื้องหน้าท่านอ๋องสี่ รินชาจากกาด้วยมือของตนเอง เสียงทุ้ม หัวเอ่ยถาม

“ท่านสนทนาเรื่องใดกับนาง”

ท่านอ๋องสี่ไม่ได้แปลกใจที่ได้ยินเสียงของบุรุษออกมาจากปากของ เทพธิดาแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียง “ข้าถามนางว่าคิดอย่างไรหากข้าจะรับ เทพธิดาเซี่ยนจื่อแห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเซียงมาเป็นอนุชายา”

เจ้าของชื่อสลักน้ำชา ดวงตาที่งดงามเปลี่ยนเป็นความไม่พอใจ “รู้ หรือไม่ว่าพูดสิ่งที่น่าขบถออกมา”

จ้าวช่างไห่หัวเราะ มองท่าทีของสาวงามที่ดูเหมือนจะรังเกียจเขาเต็ม
ทน “ข้าก็แค่อยากรู้ว่านางจะปกป้องเจ้าหรือไม่ สุดท้ายนางก็ใช้คำพูด
มากมายเพื่อกล่อมให้ข้าไม่รับเจ้าเป็นอนุชานะ ลู่เฟยฉีคนนี่ไม่เลวเลย ฝีมือ
การชงชาดี ฝีมือปากดี ไหวพริบดี จนปานนี้ข้ายังอดแปลกใจไม่ได้ถึงตอนที่
เจ้าบอกว่านายใหญ่แห่งหมู่บ้านชาสกุลลูที่เยี่ยมไปด้วยพรสวรรค์ผู้นั้น
แท้จริงแล้วเป็นสตรี”

“เรื่องของข้ากับนางจบไปแล้ว ต่อไปอย่าพูดถึงนางกับข้าอีก”

อ๋องสี่จ้าวช่างไห่ไหวไหล่ พลางดื่มชาอย่างไม่ใส่ใจ ไม่ได้รับปากแต่
ก็ไม่ได้ปฏิเสธคำขอร้องของสาวงามเขียนจื่อ

เมื่อการเจรจาประสบความสำเร็จ ลู่เฟยฉีจึงสั่งงานกับเจ้าแกล้งร้าน

ชาสกุลลู ทั้งเรื่องที่ต้องติดต่อกับตำหนักอ๋องและเรื่องที่ต้องติดต่อกับร้าน
น้ำชาเย่ไหลเฉียงเกี่ยวกับการวางขายชาลู่ซุนเทียน เพียงแต่ต้องรองจนกว่า
งานเลี้ยงน้ำชาในวังหลวงจะผ่านพ้นไปเสียก่อน ส่วนนางกับลู่เหยียนซุน
ก็เดินทางกลับหมู่บ้านชาสกุลลูทันที

“ข้ายังไม่ได้ไปลาเขียนจื่อเลย” ลู่เหยียนซุนเอ่ยออกมาอย่างแสน
เสียดายขณะที่กำลังก้าวขาขึ้นรถม้า

คนที่เข้ามารอด้านในก่อนแล้วมองอีกฝ่ายอย่างอ่อนน้อมใจ “ถูกนาง
ปฏิเสธมาเช่นนั้น เจ้ายังไม่ตัดใจจากนางอีกหรือ”

“นายใหญ่ไม่เข้าใจความรู้สึกของการชอบใครสักคนหรอก มันไม่ได้
สำคัญที่การครอบครอง แต่เป็นการชื่นชมในความสามารถและความงดงาม
ของนาง ส่วนท่าน...” ลู่เหยียนซุนถอนหายใจ “ท่านก็เหมือนกับที่ได้บอก
ท่านอ๋องไป บุรุษได้ครอบครองสตรีแล้วก็เบียดหนาย่างหาหยงเส่นหา”

“เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว หากเจ้าเอาเรื่องนี้ไปบอกคนในหมู่บ้าน ข้าจะ
ประกาศให้ทั่วว่าลู่เหยียนซุนไปคุกเข่าร้องขอความรักจากเทพธิดาเขียนจื่อ
แต่ถูกนางเฉดหัวออกมา” ลู่เฟยฉีขมขู่ก่อนจะหยิบตำราขึ้นมาอ่านฆ่าเวลา

ระหว่างการเดินทาง นางไม่ได้สนใจทำที่ซัดอกจิตใจของลู่อุเหี่ยนซุนเลย
แม้แต่น้อย

การเดินทางราบรื่น เต็มที่นางคิดว่าอาจถูกขัดขวางจากคนสกุลตง
แต่เหมือนจะไม่มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น จึงกลับถึงหมู่บ้านชาสกุลลู่อุอย่าง
ปลอดภัย ผู้อาวุโสทุกคนกำลังรอคอยข่าวดี เพราะพวกเขาทุ่มกับการ
ปลูกและดูแลชาลู่อุซุนเทียนมาเป็นอย่างดี เมื่อรถม้าหยุดลง ลู่อุเพยฉีถูกรู้อ้อมล้อมไปด้วยผู้คนมากมาย

“เป็นอย่างไรบ้าง”

ผู้ที่ถามก็คือผู้อาวุโสสามลู่อุจ้าน ถึงแม้เขาจะเป็นคนออกหน้า แต่นี้ก็
คือคำถามที่คนทั้งหมู่บ้านอยากรู้อูว่าคนที่ตอบกลับเป็นชายหนุ่มที่ก้าวตาม
หลังมา

“ท่านอ่องเลือกชาลู่อุซุนเทียนของเราอูรับ” สีหน้าของคนในหมู่บ้าน
เต็มไปด้วยความยินดี ไม่เพียงเท่านั้น ลู่อุเหี่ยนซุนยังเล่าต่ออีก “วันนี้ท่าน
อ่องยังให้หมู่บ้านชาสกุลตงเข้าไปเสนอชาด้วย นายใหญ่แข่งขันชงชากับเขา
แต่เป็นชาลู่อุซุนเทียนของเราที่ดีกว่าจึงได้รับคัดเลือกอูรับ” เขาพูดอย่างภาค
ภูมิใจ โดยเฉพาะเมื่อสามารถชนะหมู่บ้านชาสกุลตงได้

ความปลาบปลื้มส่งต่อกันไปทั่วทั้งหมู่บ้าน โดยเฉพาะผู้อาวุโสลู่อุจ้าน
ที่หัวเราะออกมาเสียงดังด้วยความสะแกใจ หลายปีมานี้พวกเขาแข่งขันกับ
หมู่บ้านชาสกุลตงมาตลอด ในที่สุดครั้งนี้ก็ได้ไปนำเสนอชาให้แก่ทางวัง
หลวง และยังสามารถเอาชนะสกุลตงได้ นับว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดีจริงๆ

ผู้อาวุโสหลักกับผู้อาวุโสสองเข้ามาจับมือชื่นชมนายใหญ่ จะไม่ให้
พวกเขาภาคภูมิใจได้อย่างไร ลู่อุเพยฉีไม่เคยทำให้ผิดหวังเลยจริงๆ ส่วน
ผู้อาวุโสสี่เข้ามาถามเรื่องหลานชายของตนเอง หวังว่าอีกฝ่ายจะไม่ก่อเรื่อง
ให้นายใหญ่เดือดร้อนและได้เรียนรู้อะไรบางอย่างจากการเดินทางครั้งนี้
ลู่อุเพยฉีเหลือบมองลู่อุเหี่ยนซุนที่คุยกับผู้อาวุโสสามอย่างออกรสชาติเกี่ยวกับ
กับเรื่องที่เกิดขึ้นในตำหนักอ่องแล้วส่ายหน้า

“เขาไม่ได้ทำอะไรหรอก และข้าคิดว่าครั้งนี้เขาได้บทเรียนสำคัญของชีวิตประการหนึ่งด้วย”

ผู้อาวุโสสี่พักหน้าอย่างยินดี ไม่เสียแรงที่ส่งหลานชายติดตามไปด้วย

นายใหญ่ขอตัวกลับไปพักผ่อน อีกทั้งเพื่อบอกข่าวมารดาที่คอยอยู่ซุนซินหลิงรอคอยการกลับมาของบุตรสาวมาโดยตลอด นางกังวลเรื่องความลับ การเข้าวัง การนำเสนอใบชาว่าจะผ่านการคัดเลือกหรือไม่ วันนั้นแดดค่อนข้างแรง ดังนั้นผู้อาวุโสหลักจึงไม่ให้นางออกมารอบุตรสาวที่หน้าหมู่บ้านเหมือนคนอื่น

เสียงฝีเท้าคุ้นเคยดังขึ้นที่ด้านนอกตัวบ้าน ไม่นานประตูก็เปิดออกเผยให้เห็นร่างของลูเฟยฉีที่ก้าวเข้ามาภายในบ้าน ร่างแบบบางย่อกายลงนั่งเบี่ยงหน้ามารดา บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่างละเอียดว่านางได้พบหรือได้ทำอะไรที่เมืองหลวงบ้าง แต่ละเอียดเรื่องที่เกิดขึ้นในร้านน้ำชาเย่ไหลเฉียงเสีย เรื่องของนางกับเซียนจือนั้นขอให้เป็นความลับที่ปิดตายไปก็แล้วกัน

สองแม่ลูกพูดคุยกันสักพัก ผู้อาวุโสหลักก็เข้ามาบอกว่าเย็นนี้จะจัดงานฉลองเล็กๆ ให้แก่ความสำเร็จในครั้งนี้ ค่าคั้นนั้นหมู่บ้านชาสกุลลูจิ่งเต็มไปด้วยกลิ่นหอมของอาหารและสุรา ผู้อาวุโสสามลู่อันเดินรำไปรอบๆ ราวกับเด็กหนุ่ม เสียงหัวเราะดังสะท้อนก้องไปทั่ว พอรุ่งเช้าหมู่บ้านชาสกุลลูก็กลับคืนสู่ความสงบเช่นที่เคยเป็นดังเดิม

ความสงบดำเนินต่อไปจนลูเฟยฉีค่อยๆ ลืมเลือนชื่อของเซียนจือ
แห่งร้านน้ำชาเย่ไหลเฉียง นางใช้ชีวิตในฐานะนายใหญ่ มองดูการปลูกชาฤดูกาลใหม่ที่ใกล้เข้ามาเต็มที่ การขนส่งชาสู่ซุนเทียนไปให้เมืองหลวงคราวนี้หญิงสาวให้ลูเฟยฉินซุนควบคุมไปด้วยตัวเอง หลายคนคิดว่านางกำลังวางตำแหน่งของเธอให้กลายเป็นมือขวา มีเพียงลูหลินลี้กับซุนซินหลิงเท่านั้นที่รู้ว่านี่คือการปูทางสู่ความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น นอกจากนี้ยังมีการ

จ้างสำนักคุ้มภัยเพื่อทำงานนี้อีกด้วย พวกเขาไม่ต้องการให้มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นระหว่างการขนส่ง แนนอนว่าระหว่างทางอาจมีอุปสรรค แต่สำนักคุ้มภัยก็ทำหน้าที่ได้เป็นอย่างดี ลู่เหยียนซุนจึงนำชาลู่ซุนเทียนไปส่งที่ท่าหนักทานอ่องสี่ได้อย่างปลอดภัย

ฤดูร้อนปีนี้ยาวนานและอากาศก็เริ่มร้อนขึ้นเรื่อยๆ แต่เนื่องจากพื้นที่ในหมู่บ้านชาสกุลลูมีหุบเขาโอบล้อม บางครั้งก็มีฝนตกลงมา เด็กๆ หลายคนเริ่มเจ็บป่วยจากอาการไข้หวัดซึ่งเป็นโรคประจำปี ผู้อาวุโสลู่หลินลี่เป็นผู้มีความรู้ด้านการแพทย์เล็กน้อย หากไม่ใช่อาการป่วยที่หนักหนาจนเกินไประยะก็ยังสามารถรักษาได้

ลู่เหยียนลี่ไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงภายนอกมากนัก ตอนนี้นางกำลังให้ความสนใจกับการวางแผนจัดการความโง่เง่าของชาลู่ซุนเทียน หลังจากที่มีข่าวประกาศออกมาว่าจะใช้ชาของหมู่บ้านชาสกุลลูในงานเลี้ยงน้ำชาในวังหลวง ก็มีร้านชาจำนวนมากเริ่มสอบถามเข้ามา นางจึงมีงานมากมายกองอยู่บนโต๊ะ

“เจ้าควรพักบ้าง” มารดาเดินถือถ้วยชาเข้ามาด้านใน วางไว้เบื้องหน้าของบุตรสาว สาวใช้นำของว่างอีกสองสามอย่างมาวางให้ก่อนออกจากห้องไป “ขอบคุณขอรับท่านแม่”

นางเงยหน้ากล่าวด้วยรอยยิ้ม กลิ่นหอมของชาทำให้รู้สึกผ่อนคลายหลายวันมานี้รู้สึกว่างกายอึดอัดไม่น้อย ไม่ค่อยสบายตัวเท่าไร พอดมกลิ่นชาแล้วก็ดีขึ้น มือที่วางพักจากงานยกขึ้นนวดบริเวณหัวคิ้วเพื่อขับไล่ความเหนื่อยล้าออกไป

“เด็กๆ ช่างนอกเริ่มป่วยไข้กันบ้างแล้ว เจ้าเองก็ควรดูแลตัวเองให้ดี” ถึงจะเติบโตขึ้นอย่างไร มารดาเช่นนางก็ไม่อาจละทิ้งความห่วงใยได้

“ข้าก็แค่ครั่นเนื้อครั่นตัว ยังไม่ถึงขั้นเจ็บไข้ได้ป่วยอะไรขอรับ” นางบอกมารดาเพื่อให้สบายใจ แต่ถึงอย่างนั้นพอจะหยิบขนมเข้าปาก กลับเกิดอาการคลื่นไส้ นางรีบวางขนมลงในจาน ยกมือขึ้นปิดปากแล้วเปิดหน้าต่าง

ออกไปอาเจียน

ชุนชินหลังตกใจเพราะไม่เคยเห็นบุตรสาวเป็นเช่นนี้มาก่อน ตอนแรก ลูเฟยฉีจะบอกมารดาว่านางไม่เป็นอะไร แต่อาการคลื่นไส้ก็เวียนมาอีกครั้ง เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เพียงแค่นั้นไปมองเห็นขนมปังก็ มวนท้องอยากจะอาเจียนออกมาอีกรอบ

ชุนชินหลังสั่งให้สาวใช้ไปตามผู้อาวุโสหลักมาที่บ้าน ก่อนจะพาบุตรสาวเข้าไปในห้องนอน ตั้งแต่เกิดแม่จะเคยเจ็บป่วยบ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้ว ร่างกายของลูเฟยฉีก็แข็งแรงมาโดยตลอด หลังจากดื่มน้ำและนอนหลับตา ลักพักร่างกายก็เริ่มดีขึ้น เป็นเวลาพอดีกับที่ผู้อาวุโสหลูหลินลี่มาถึง

“เกิดอะไรขึ้น”

มารดาเป็นคนอธิบาย “นางบ่นว่าครั้นเมื่อครั้นตัวมาสองสามวันแล้ว เจ้าคะ เมื่อครู่อยู่ๆ ก็อาเจียนออกมา น่าจะมีอาการหน้ามืดร่วมด้วย”

ผู้อาวุโสนั่งลงที่ข้างเตียง ยกมือขึ้นอังหน้าผากของลูเฟยฉี เมื่อพบว่าไม่มีไข้ก็เบาใจ “มีอาการถ่ายท้องหรือไม่”

คนที่นอนบนเตียงส่ายหน้า ไม่ได้มีอาการเช่นนั้น ความคิดแจ่มชัดขึ้น “ไม่มีขอรับ น่าจะเป็นเพราะทำงานหนักเกินไปเลยไม่สบายมากกว่า”

“ปกติร่างกายเจ้าก็แข็งแรงดี ไม่ได้ออกไปตากลมตากฝนที่ไหน หรือว่าจะป็นไข้หัดระดู” นั่นเป็นข้อสันนิษฐานที่ใกล้เคียง แม้จะยังไม่พบอาการไข้สูง แต่คนในหมู่บ้านหลายคนป่วยไข้เพราะโรคนี้ “เดือนนี้ระดูมาหรือยัง บางที่ไข้ก็มาก่อนหน้าเล็กน้อย”

คนที่นอนอยู่บนเตียงส่ายหน้า “ไม่ขอรับ เดือนนี้ระดูยังไม่มา” แต่หลังจากที่ตอบคำถามนั้นไปแล้ว ลูเฟยฉีก็หนึ่งไปด้วยท่าทางตื่นตระหนก ไบหน้าที่ซีดอยู่แล้วยิ่งซีดเข้าไปอีก นางเงยหน้ามองมารดากับผู้อาวุโสก่อน จะยื่นข้อมือขาวออกมา “ท่านช่วยจับชีพจรให้ข้าหน่อยได้หรือไม่ขอรับ”

ผู้อาวุโสหลูหลินลี่ไม่ได้ขัดข้อง แต่หลังจากที่จับชีพจรไปได้ครู่หนึ่ง สีหน้าของนางก็เริ่มเปลี่ยนแปลงเป็นความลึบสน แล้วเริ่มตันทจับชีพจรใหม่

อีกครั้ง คราวนี้สายตาของนางจับจ้องคนบนเตียงราวกับรับรู้บางอย่างได้ มีเพียงซุนชินหลิงเท่านั้นที่อยู่ในอาการสับสน

“เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ เพยฉีป่วยหรือเจ้าคะ”

ผู้อาวุโสไม่ได้ตอบคำถามของซุนชินหลิง แต่เลือกที่จะถามคนป่วยมากกว่า “เกิดอะไรขึ้น เจ้า... เจ้าตั้งครรภ์ได้อย่างไร”